

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
วัชรินทร์ เอกธวัชกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
วัชรินทร์ เอกธวัชกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
วัชรินทร์ เอกธวัชกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

วัชรินทร์ เอกรัชกุล.(2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 4
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา
กรุงเทพมหานคร.ปริญญาโท กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา
จุลรัตน์,รองศาสตราจารย์เวรณี กริทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขต
วัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้าน
ส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต
ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของ
ครอบครัว และการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และการเลียนแบบเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 340 คน
ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์
ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้น
ที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา
กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
(X_6) นิสัยทางการเรียน(X_8) ลักษณะมุ่งอนาคต(X_9) ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว(X_{10})
การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง(X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพ
ระหว่างนักเรียนกับครู(X_{13}) และการเลียนแบบเพื่อน(X_{14}) และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ
การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1
ปัจจัย ได้แก่ เพศ : หญิง(X_2)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่
4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา
กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (X_1)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_3) มัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_4) มัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_5) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_8) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) การเลียนแบบเพื่อน (X_{14}) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว (X_{10}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.90

5. สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = -.737 + .533 X_8 + .260 X_{13} + .181 X_{14} + .120 X_{11} + .137 X_{10}$$

5.2 สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .453 X_8 + .261 X_{13} + .193 X_{14} + .161 X_{11} + .141 X_{10}$$

FACTORS AFFECTING APPROPRIATE LEARNING TIME OF THE FOURTH
LEVEL,SECONDARY GRADES 4-6 STUDENTS AT PRASARNMIT DEMONSTRATION
SCHOOL IN WATTANA DISTRICT,BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
WATCHARIN EKTAWATGUL

Presented in Partial Fulfillment of Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2009

Watcharin Ektawatgul (2009). *Factors Affecting Appropriate Learning Time Spending of the Fourth Level, Secondary Grades 4-6 Students, at Prasarnmit Demonstration School in Wattana District, Bangkok*. Master Thesis, M.Ed.(Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committees: Asst.Prof.Dr.Pasana Chularut, Assoc.Prof.Waythanee Greethong.

The purposes of this research were to study the factors affecting appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students, at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok. These factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factors ;gender, grade level, learning achievement, learning habit and further orientation, second of them was family factors; family work load, guardian' s economic level and guardian's learning support and third of them was learning environmental factors; physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and student' s peer imitation.

The 340 samples were 104 males and 124 females of the fourth level, secondary grades 4-6 students, at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok during academic year of 2008. These students were stratified randomly sampling from the population with strata of class and gender. The instruments were questionnaires of factors affecting appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students, at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok. The data was analyzed by using the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows:

1. There were significantly positive correlation between appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok and 8 factors; learning achievement(X_6), learning habit(X_8), further orientation(X_9), family work load(X_{10}), guardian's learning support(X_{11}), physical learning environment(X_{12}), interpersonal relationship between students and their teachers(X_{13}) and student' s peer imitation(X_{14}) at .01 level. There was significantly positive correlation between appropriate learning time spending of the fourth level, secondary

grades 4-6 students at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok and 1 factor; female(X_2) at .05 level.

2. There was significantly negative correlation between appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok and 1 factor; male(X_1) at .05 level.

3. There was no significant correlation between appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok and 4 factors; grade levels : mathayom sukka IV(X_3), mathayom sukka V(X_4) mathayom sukka VI(X_5) and guardian's economic level(X_7).

4. There were 5 significant factors affecting appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok at .01 level ranking from the most affecter to the least affecter; learning habit(X_8), interpersonal relationship between students and their teachers(X_{13}), student's peer imitation(X_{14}), guardian's learning support(X_{11}), family work load(X_{10}). These 5 factors could predict appropriate learning time spending about percentage of 53.90

5. The significantly predicted equations of appropriate learning time spending of the fourth level, secondary grades 4-6 students, at Prasarnmit demonstration school in Wattana district, Bangkok at .01 level were as follows:

5.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = -.737 + .533 X_8 + .260 X_{13} + .181 X_{14} + .120 X_{11} + .137 X_{10}$$

5.2 In term of standard scores were:

$$Z = .453 X_8 + .261 X_{13} + .193 X_{14} + .161 X_{11} + .141 X_{10}$$

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ของ
วัชรินทร์ เอกธวัชกุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์ณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่กรุณาให้คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ตลอดจนบูรพาจารย์ผู้ได้ประสิทธิ์สาทิวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) อาจารย์ศศิธร วรรณพัฒน์ อาจารย์ประจำหมวดแนะแนว และ พี่ติชากรเจ้าหน้าที่วิจัย ที่ให้ความร่วมมือคำแนะนำเป็นอย่างดี และขอขอบใจนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ให้ความร่วมมือเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาคปกติทุกคน ที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ ร่วมสุข ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมชาย คุณแม่ทำนอง เอกธวัชกุล คุณตาคุณยาย และญาติพี่น้องทุกๆ คนรวมถึงเพื่อนสนิทที่เป็นแรงบันดาลใจ ให้ความช่วยเหลือทุกด้านมาโดยตลอด ซึ่งเป็นกำลังใจที่ดีที่สุดเสมอมา ประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ขอบแต่ บิดามารดาผู้มีพระคุณต่อผู้วิจัยและบูรพาจารย์ในภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนและปลูกฝังคุณธรรมความดี ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ด้วยความดีตลอดมาพร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือในทุกๆ สิ่งทั้งด้านกำลังใจ และด้านกำลังใจอย่างมีประสิทธิภาพสิ่งใดมาทดแทนได้

วัชรินทร์ เอกธวัชกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	4
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	8
สมมติฐานการวิจัย	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	42
3 วิธีดำเนินการวิจัย	46
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48
การหาคุณภาพเครื่องมือ	59
การเก็บรวบรวมข้อมูล	60
การวิเคราะห์ข้อมูล	61
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	 71
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	71
สมมติฐานการวิจัย.....	71
วิธีดำเนินการวิจัย.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
อภิปรายผลการวิจัย.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	86
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	87
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	88
 บรรณานุกรม	 93
 ภาคผนวก	 99
ภาคผนวก ก.....	100
ภาคผนวก ข.....	104
ภาคผนวก ค.....	106
ภาคผนวก ง.....	121
 ประวัติย่อผู้วิจัย	 131

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับชั้นเรียนและเพศ	47
2 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักเรียน.....	64
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม.....	65
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม.....	67
5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม.....	68
6 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม.....	69
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน.....	122
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต.....	123
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว.....	124
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง.....	125
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน.....	126
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	127
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน.....	128
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม.....	129

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันในสภาพสังคมของเราได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เรียกได้ว่าเป็นยุคสมัยแห่งความเจริญก้าวหน้า และความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีจากวิทยาการสาขาต่าง ๆ นั้นก่อให้เกิดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งทำให้มนุษย์เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น แต่กลับทำให้มนุษย์ใช้เวลาไปอย่างฟุ่มเฟือยเนื่องจากทำกิจกรรมต่าง ๆ เยอะขึ้น ทำให้รู้สึกว่ามีเวลาน้อยลง ทั้งที่เวลาที่มีความเท่าเดิมอยู่เสมอ ซึ่งในแง่ของความเป็นจริง คนทุกคนมีเวลาเท่าเทียมกันทั้งสิ้น คนที่รู้จักใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุด จะสามารถประสบความสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหวังได้

เวลาเป็นทรัพยากรที่มีค่าและมีความสำคัญ เพราะเวลาไม่สามารถหาอะไรมาทดแทนได้ ดังที่ หลวงวิจิตรวาทการ (2535:256) ได้กล่าวถึงค่าของเวลาว่า ในบรรดาสิ่งที่มีค่าทั้งหลายในโลก ไม่มีอะไรที่มีค่าสูงสุดเท่ากับเวลา ของอื่นที่มีค่าเมื่อเสียหรือหายไป อาจจะค้นหาเอากลับคืนมาหรือหาใหม่ทดแทนได้ แต่ถ้าเวลาเสียไปแล้วจะไม่สามารถเอากลับคืนมาได้เลย การดำรงชีวิตของมนุษย์มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับการใช้เวลา จากความสำคัญของเวลาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าชีวิตมนุษย์ที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นย่อมเกี่ยวข้องกับการใช้เวลาได้เหมาะสม ดังนั้นเราควรใช้เวลาให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์แก่ตัวเราและสังคม ดังคำกล่าวที่ว่า "จงเป็นนายของเวลา อย่าให้เวลาเป็นนายเรา"

วงการศึกษาระดับถึงถึงความสำคัญของการใช้เวลา เพราะคิดว่ามนุษย์สามารถควบคุมการใช้เวลาให้เป็นไปตามต้องการและเกิดประโยชน์สูงสุดได้ โดยควรเริ่มปลูกฝังตั้งแต่เยาว์วัย เนื่องจากเยาวชนจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ การปลูกฝังนิสัยการใช้เวลาอย่างมีคุณค่าให้กับเยาวชนจึงมีความสำคัญ เพราะหน้าที่ที่สำคัญของเยาวชน คือ การศึกษา ดังนั้นเยาวชนจึงควรใช้เวลาในการศึกษาของตนเองให้เหมาะสม เพราะการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนามนุษย์ การพัฒนาสังคม การศึกษาจึงเป็นหน้าที่ของเยาวชน ดังที่ กนก จันทรขจร (2536:14-15) กล่าวว่างานหรือหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของเยาวชนคือการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นการเริ่มต้นไปสู่ความสำเร็จ เยาวชนต้องรู้จักแบ่งเวลาเป็นสัดส่วน เช่นเวลาเรียน เวลาเล่น ต้องแยกออกจากกันโดยเด็ดขาดแล้ว อุทิศทุ่มเทใช้เวลาในแต่ละวิชาให้เหมาะสม เพื่อความประสบความสำเร็จในการเรียนและอนาคตได้ การใช้เวลาที่มีค่าจึงเป็นสิ่งสำคัญในการศึกษา เพราะจะช่วยให้เราสามารถจัดการเวลาได้ว่าเวลาใดควรทำอะไร ไม่ใช่เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ และทำให้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาได้ดี เวลาส่วนใหญ่ของเยาวชนจึงต้องใช้ในการเรียน เมื่อมีชั่วโมงเรียนควรเข้าเรียนทุกครั้ง และตั้งใจฟังครูสอน เพราะสิ่งที่ครูสอนคือเนื้อหาสาระที่สำคัญของบทเรียนที่ควรรู้ ควรจดบันทึกเนื้อหาที่สำคัญๆ เพื่อเอาไว้อ่านทบทวนในภายหลังหรือเอาไว้อ่านเตรียมสอบได้ เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูสอนตรง

ส่วนไหนก็ต้องรีบถามครูหรืออาจใช้วิธีอ่านทำความเข้าใจด้วยตัวเองก่อนถ้ายังไม่เข้าใจจึงค่อยถามก็ได้ ดังนั้น นักเรียน จึงควรใช้เวลาเรียนอย่างเหมาะสม ไม่ควรปล่อยเวลาว่างเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ หรือทำกิจกรรมที่ไม่เกิดประโยชน์คุ้มค่ากับเวลาที่เสียไป ย่อมทำให้เสียเวลาและเสียอนาคต ดังผลการวิจัยของ มายาวี สมบุญ (2535:2) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาการใช้เวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยจะสรุปได้ว่า การใช้เวลาของเด็กนักเรียนนับเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ถ้าใช้เวลาในทางที่ผิดย่อมก่อให้เกิดผลเสียแก่ตนเอง เป็นปัญหายุ่งยากของสังคม แต่ถ้าใช้เวลาให้เหมาะสม คือรู้จักจัดเวลาในการเรียนหนังสือ จัดเวลาไว้ทำการบ้านดูตำราและทำงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือไม่ใช่เรื่องเรียนได้อย่างดีแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเองรวมทั้งครอบครัวและสังคม

จากการที่ผู้วิจัยเคยเป็นนิสิตฝึกสอนวิชาแนะแนวที่โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ได้สัมภาษณ์อาจารย์แนะแนว และอาจารย์ประจำวิชาในโรงเรียนดังกล่าว พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ส่วนใหญ่ มีการใช้เวลาเรียนที่ไม่เหมาะสม ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 129 คน โดยใช้คำถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อสอบถามนักเรียน ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “นักเรียนคิดว่าขณะที่เรียน นักเรียนมีปัญหาหรือไม่ ถ้ามีคือปัญหาใด ” ผลจากการสำรวจพบปัญหาเรียงลำดับจากปัญหามากที่สุดไปปัญหาน้อยที่สุดได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 69 ได้แก่ สงงานไม่ทันตามเวลาที่ครูกำหนด เรียนไม่ทัน ไม่มีสมาธิในการเรียน ขี้เกียจเรียน ไม่ตั้งใจเรียน อาจารย์สอนเร็ว อาจารย์ไม่มีเวลาทบทวนบทเรียนให้ และไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ปัญหาเศรษฐกิจ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 18 ได้แก่ เงินไม่พอใช้ตามที่ต้องการ ค่าเล่าเรียนแพง และ ค่าเดินทางไม่พอ และ ปัญหาการปรับตัว จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 13 ได้แก่ ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ทำงานกลุ่มได้ไม่ดี ความคิดเห็นไม่ตรงกับเพื่อน และไม่มีเพื่อนทำงานกลุ่ม

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาการเรียน จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 78 ได้แก่ เรียนไม่ทัน ไม่มีสมาธิในการเรียน ขี้เกียจเรียน และ อาจารย์สอนน่าเบื่อ ปัญหาการปรับตัว จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 14 ได้แก่ ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ทำงานกลุ่มได้ไม่ดี และเพื่อนไม่ยอมรับ และ ปัญหาเศรษฐกิจ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ได้แก่ เงินไม่พอใช้ตามที่ต้องการ และไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 85 ได้แก่ เรียนไม่ทัน ไม่มีสมาธิในการเรียน เบื่อการเรียน สงงานไม่ทันตามเวลาที่ครูกำหนด ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน และ กังวลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ปัญหาการปรับตัว จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ได้แก่ ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ มีเพื่อนน้อย และ ชอบแยกตัวอยู่

คนเดียว และ ปัญหาเศรษฐกิจ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่ เงินไม่พอใช้ตามที่ต้องการ และไม่มีเงินสำหรับเรียนพิเศษ

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “นักเรียนคิดว่าปัญหานั้นเกิดจากสาเหตุใด” ผลการสำรวจพบว่า

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการเรียน มีสาเหตุมาจาก นักเรียนขาดความตั้งใจในการเรียน คู้และเล่นกับเพื่อนขณะครูสอน ไม่แบ่งเวลาให้เหมาะสม สนใจกิจกรรมมากเกินไป อาจารย์ให้งานเยอะ เนื้อหาวิชายาก ไม่มีการวางแผนอนาคต และพื้นฐานเดิมไม่ดีจึงทำให้เข้าใจบทเรียนช้า ปัญหาเศรษฐกิจมีสาเหตุมาจาก นักเรียนได้เงินจากผู้ปกครองมาเรียนน้อย ไม่เห็นคุณค่าของการใช้เงิน และค่าครองชีพสูงขึ้น และ ปัญหาการปรับตัว มีสาเหตุมาจาก นักเรียนเป็นเด็กใหม่ ไม่กล้าพูดคุยกับเพื่อน ขาดความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาการเรียน มีสาเหตุมาจาก นักเรียนไม่เห็นคุณค่าของการเรียน มีความเบื่อหน่ายในการเรียน ขาดความตั้งใจในการเรียน ไม่มีเวลาทำการบ้านและทบทวนบทเรียน ไม่แบ่งเวลาให้เหมาะสม สนใจกิจกรรมมากเกินไป และเพื่อนชอบคุยในเวลาเรียนทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน ปัญหาการปรับตัว มีสาเหตุมาจาก นักเรียนมีนิสัยส่วนตัวชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน และ ปัญหาเศรษฐกิจเกิดจาก ใช้เงินฟุ่มเฟือย ไม่รู้จักวางแผนการใช้เงิน และ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คือ ที่มีปัญหาการเรียน มีสาเหตุมาจาก นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่แบ่งเวลาให้เหมาะสม กังวลกับการสอบระบบ แอดมิชชัน ปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจาก นักเรียนขาดความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม และปัญหาเศรษฐกิจมีสาเหตุมาจากไม่วางแผนการใช้จ่าย ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี และค่าครองชีพสูงขึ้น

ผลจากการสำรวจปัญหาเบื้องต้น พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร น่าจะมีปัญหาการเรียน โดยเฉพาะการไม่รู้จักใช้เวลาเรียนได้เหมาะสม เพราะนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มักมาเรียนไม่ทัน ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน และส่งงานไม่ทันตามเวลาที่ครูกำหนด ทำให้มีปัญหาทางการเรียน ได้แก่ นักเรียนไม่เข้าใจในบทเรียน ส่งงานไม่ทันตามเวลาที่ครูกำหนด ดังที่ โฮล์ทซ์แมน (พัทยา คงยุทธ์.2548 :43;อ้างอิงจาก Holtzman.1965.) กล่าวว่า การใช้เวลาเรียน หมายถึงการรู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียน รู้จักแบ่งเวลาว่าเรื่องใดควรทำก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อน หลีกเลียง รอเวลาทำในเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้ทันเวลา การที่นักเรียน ใช้เวลาเรียนที่ไม่เหมาะสมจะทำให้เกิดปัญหาแก่นักเรียน ดังที่ อูรวดี รุจิเกียรติกำจร (2539 : 27) กล่าวว่า การงานหรือการศึกษาควรเกิดขึ้นพร้อมกับเวลาอันมีค่า เลือกใช้เวลาให้เหมาะสมกับกาลเทศะกับเรื่องนั้นๆ จงอย่าเสียเวลาไปกับเรื่องที่ไม่มีประโยชน์และคิดไว้เสมอว่าเวลานั้นมีค่า

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายสำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหาร ครูประจำชั้น ครูแนะแนว ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 685 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน เป็นนักเรียนชาย 114 คน และนักเรียนหญิง 125 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 210 คน เป็นนักเรียนชาย 97 คนและนักเรียนหญิง 113 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 236 คน เป็นนักเรียนชาย 103 คน และนักเรียนหญิง 133 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 340 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 119 คน เป็นนักเรียนชาย 57 คน และ นักเรียนหญิง 62 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 104 คน เป็นนักเรียนชาย 48 คน และ นักเรียนหญิง

56 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 117 คน เป็นนักเรียนชาย 51 คน และนักเรียนหญิง 66 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane .1970:887) โดยการใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ศึกษา

1 ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

1.1.1 เพศ

1.1.2 ระดับชั้น

1.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.4 นิสัยทางการเรียน

1.1.5 ลักษณะมุ่งอนาคต

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

1.2.1 ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

1.2.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

1.2.3 การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

1.3.3 การเลียนแบบเพื่อน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม หมายถึง การที่นักเรียนสามารถใช้เวลาในแต่ละวันเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนได้อย่างเหมาะสม ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมในโรงเรียน ได้แก่ การตั้งใจเรียน ทำงานที่ครูมอบหมายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด การซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา และ การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องสมุด

1.2 การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมที่บ้าน ได้แก่ การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียน การอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเรียน การเรียนพิเศษ การจัดทำรายงานและการเตรียมอุปกรณ์การเรียน

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม หมายถึง สิ่งที่ส่งผลให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน ลักษณะมุงอนาคต ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

2.1.2 ระดับชั้นการศึกษา ได้แก่

2.1.2.1 นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4

2.1.2.2 นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5

2.1.2.3 นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6

2.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากผลระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average)

2.1.4 นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ในการที่จะมุ่งมั่นศึกษาหาความรู้จนประสบความสำเร็จในการเรียน ได้แก่ ความตั้งใจเอาใจใส่ในการเรียน การซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย การทบทวนบทเรียนหลังจากที่เรียนไปแล้ว และการจัดตารางการอ่านหนังสือ

2.1.5 ลักษณะมุงอนาคต หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนการควบคุมตัวเอง ให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่นภายหลัง

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว หมายถึง งานที่นักเรียนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติจากสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ การช่วยเหลือพ่อแม่ หรือผู้ปกครองทำงานบ้าน การทำความสะอาดบ้าน และการช่วยทำภารกิจของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

2.2.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดามารดาที่ได้รับรวมกันเป็นรายเดือน ในกรณีที่นักเรียนไม่มีบิดามารดาให้หมายถึงรายได้ของผู้ปกครองที่รับในแต่ละเดือน

2.2.3 การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อผู้ปกครองในการเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียน ได้แก่ ความสนใจ การซักถาม การแนะนำ ให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้เวลานักเรียนในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่างๆซึ่งมีผลต่อการเรียน

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียน การสอนที่มีผลต่อนักเรียน แบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่ สถานที่เรียน และสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ สภาพห้องเรียน ขนาดของห้องเรียนเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน ความสะอาด แสงสว่าง อากาศถ่ายเท ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของห้องเรียน ปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวน

2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ ความพร้อมของสื่อและอุปกรณ์การเรียนที่มีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพในการใช้งานและมีปริมาณเพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน

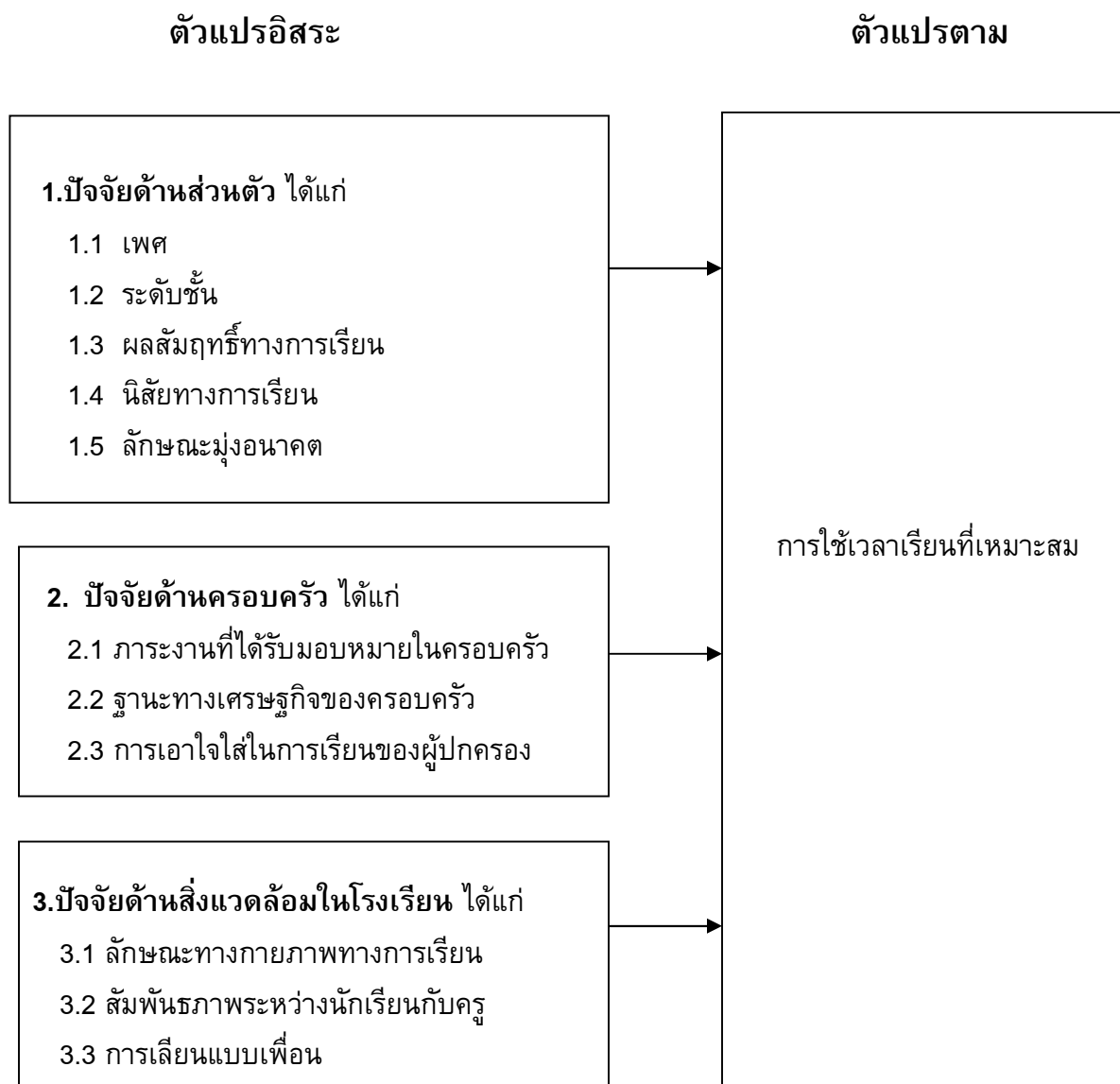
2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูและการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ เคารพเชื่อฟังครูผู้สอน ตั้งใจเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งสอนและคำชี้แนะของครู และซักถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้การอบรมสั่งสอน คำนี้ถึงความรู้สึกและความต้องการของนักเรียน มีความรัก ความเมตตาปราณี เอาใจใส่ต่อนักเรียน ให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียน และด้านส่วนตัวเมื่อนักเรียนมาขอคำปรึกษา

2.3.3 การเลียนแบบเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนตามแบบอย่างเพื่อนในด้านการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ได้แก่ การตั้งใจเรียนในชั้น การทบทวนบทเรียน การค้นคว้านอกห้องเรียน การทำการบ้าน และการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุงอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และการเลียนแบบเพื่อน น่าจะส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ระดับมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

1.1.1 ความหมายของเวลา

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) ได้ให้ความหมายของเวลาไว้ว่า ช่วงระยะเวลาที่มีอยู่หรือเป็นอยู่ โดยนิยมกำหนดขึ้นเป็นครู คราว วัน เดือน ปี เป็นต้น เช่น เวลาเป็นเงินเป็นทอง ขอเวลาสักครู

แอดเลอร์ (นฤนุช สุนทรศิริ.2544:6;อ้างอิงจาก Adler.1955) ได้ให้ความหมายของเวลาว่า เป็นการยากที่จะหาคำตอบได้ว่าเวลาคืออะไร เพราะเวลาเป็นลักษณะที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ คนเรามีชีวิตอยู่ใน แม่น้ำแห่งเวลา เวลาไหลผ่านไปเหมือนกระแสน้ำ คนเรามีสิ่งต่างๆที่จะทำหลายอย่าง แต่เรามีเวลาไม่พอที่จะทำให้สำเร็จได้ทุกอย่าง บางครั้งเราอยากใช้เวลาหยุดนิ่งแต่เวลาจะไม่หยุดนิ่งรอใครเลย เราสามารถที่จะทำสิ่งเหมือนๆอย่างเดียวกันได้ แต่เราไม่สามารถที่จะทำสิ่งที่เหมือนกันของเวลาได้ เวลาเคลื่อนที่ไปตลอดเวลาและเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกันทั้งนั้น คือ จากอดีต เป็นปัจจุบันและอนาคต

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า เวลา หมายถึง สิ่งที่เป็นนามธรรมไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ เวลาจะเคลื่อนที่ไปตลอดเวลาเคลื่อนไปทางทิศทางเดียวกันทั้งนั้น และไม่สามารถย้อนคืนกลับมาได้

1.1.2 ความสำคัญของเวลา

วิรัช สงวนวงศ์วาน (นิพัทธ์ เมฆขจร.2540:1;อ้างอิงมาจาก วิรัช สงวนวงศ์วาน.2533) กล่าวว่า ถ้าควบคุมเวลาไม่ปล่อยให้ล่องลอยไปโดยไม่มีจุดหมายได้ ก็จะสามารถสร้างผลงานต่างๆที่ตั้งเป้าหมายไว้ได้

ขจรศักดิ์ หาญณรงค์ (นิพัทธ์ เมฆขจร.2540:11;อ้างอิงจาก ขจรศักดิ์ หาญณรงค์.2519) ได้สรุปลักษณะสำคัญของเวลาไว้ 9 ประการ ด้วยกันคือ

1. เวลาเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด ถ้าจะเปรียบเทียบกับกันระหว่างทรัพยากรการบริหารด้วยกันแล้ว เวลาถือว่าเป็นทรัพยากรที่จำกัดที่สุด จำกัดยิ่งกว่าคน เงิน หรือวัสดุสิ่งของ เพราะทรัพยากรเหล่านั้น เราอาจจะหามาเพิ่มเติมได้จากที่มีอยู่ ไม่ว่าจะโดยทางใดทางหนึ่ง แต่สำหรับเวลาแล้ว วันหนึ่งเรามีเวลาให้ใช้เวลาได้เพียง 24 ชั่วโมง

2. เวลาเป็นทรัพยากรอย่างเดียวกับที่ทุกคนมีอยู่เท่ากัน คุณลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของเวลา คือ ทุกคนจะมีเวลาเท่ากัน ในทุกวันเท่าที่คนอื่นจะมีได้ ไม่ว่าคนนั้นจะร่ำรวยหรือยากจน จะเป็นคนฉลาดหรือคนโง่ แต่เขาทุกคนก็มีเวลาที่เท่ากัน ไม่มีใครมีเวลามากกว่าที่เรามี สิ่งที่แตกต่างกันเกี่ยวกับเวลา คือ ใครจะใช้เวลาได้ดีกว่ากัน

3. เวลาเป็นทรัพยากรที่ไม่มีสิ่งอื่นใดทดแทน ถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้งแล้วคงต้องยอมรับว่าไม่มีสิ่งใดในโลกที่จะมาทดแทนเวลาได้ เราอาจจะประหยัดเงินโดยไม่ใช้มันเลย หรือถ้ามีเงินไม่พอก็อาจเอาของหรือวัตถุอย่างอื่นได้ เอาเงินไปหาซื้อวัสดุสิ่งของได้ในบางกรณี ถ้าไม่มีเงินซื้อสิ่งของก็อาจใช้แรงงานทดแทนได้ จะเห็นได้ว่าบรรดาทรัพยากรอย่างอื่นนั้นอาจใช้แทนกันได้หมดทุกอย่าง แต่สำหรับเวลานั้นไม่มีอะไรเลยที่จะมาทดแทนได้ ไม่มีใครสามารถเอาเงินซื้อเวลาให้ได้มากกว่าที่เขาอยู่ ไม่ว่าจะร่ำรวยแค่ไหน จะหาซื้อมาโดยราคาแพงแค่ไหน หรือในทางตรงข้าม แม้ว่าบางคนอยากขายเวลาก็จะไม่มีทางใดเลยที่จะทำให้เวลาที่เขามีอยู่น้อยกว่าเท่าที่มีอยู่

4. เวลาจะผ่านไปข้างหน้าตลอดเวลา จะผ่านไปเรื่อยๆ และไม่มีวันกลับมาอีก เราไม่อาจเก็บเวลามาใช้ได้อีกเมื่อผ่านพ้นไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นและผ่านพ้นไปกับกาลเวลา จะกลายเป็นอดีต ที่ไม่มีใครสามารถเรียกกลับได้อีก นอกจากนั้นการเคลื่อนที่ของเวลาจะเป็นไปในอัตราคงที่ สมมติเสมอตลอดเวลา ไม่มีใครสามารถเร่งเวลาให้เร็วขึ้นหยุดเวลาให้อยู่กับที่หรือเวลาเคลื่อนที่ให้ช้าลงกว่าที่เป็นจริงได้

5. การกระทำทุกอย่างต้องใช้เวลา ในการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเราอาจจะไม่ใช้ทรัพยากรอย่างอื่นได้ เช่น คน เงิน หรือวัสดุ แต่จะไม่มีทางเป็นไปได้เลย ที่จะเกิดการกระทำหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นโดยไม่ใช้เวลา แม้กระทั่งการนอนหรือการพักผ่อน ร่างกายก็จะต้องอาศัยเวลา จึงอาจกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ว่าทุกอย่างต้องใช้เวลา แม้แต่การนั่งเฉยๆเวลาก็จะยังผ่านไปเรื่อยๆ การใช้เวลานั้นไม่มีข้อจำกัดหรือข้อกำหนดใด ขึ้นอยู่กับความพอใจของตนเองว่าจะใช้อย่างไร สิ่งที่เป็นข้อกำหนดอาจจะเป็นทางเลือกการกระทำเท่าที่จะมีให้เลือก แต่ไม่ใช่ตัวเวลาเอง

6. คนเรามีคาคะเนเกี่ยวกับเวลาที่แตกต่างกันแม้ว่าอัตราการเคลื่อนไหวเวลาจะอยู่ในลักษณะเดียวกันและจะเป็นเช่นนั้นไปเรื่อยๆ ไปก็ตาม ถ้าไม่ดูนาฬิกาคนเราก็มักจะคาคะเนเกี่ยวกับเวลาที่แตกต่างกัน สำหรับคนที่อยู่ในฐานะลำบากอาจจะมีความรู้สึกว่านาฬิกาหนึ่งๆ ช่างผ่านไปช้าเหลือเกิน แต่เราถามหนุ่มสาวที่เป็นคนรักกันและกำลังคุยกัน เขาทั้งสองจะรู้สึกว่าการผ่านไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่า

7. เวลาที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทอง หรือมีความสำคัญยิ่งกว่าเงิน เพราะเงินทองเมื่อสูญเสียไปแล้วสามารถหาทดแทนใหม่ได้ แต่เวลาไม่สามารถหาทดแทนได้

8. เวลาที่มีความเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงเสมอ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกันย่อมจะเกิดผลที่ต่างกันเสมอ นั่นคือ มี อดีต ปัจจุบัน และอนาคต การปรับตัวให้สอดคล้องกับเวลาคือการปรับตัวตามเหตุการณ์จะทำให้เป็นคนทันสมัยไม่คร่ำครึ

9. เวลาสามารถวัดได้แน่นอนเป็นวินาที นาที ชั่วโมง เวลาจะเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง

ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี(2548:23-26) กล่าวว่า การบริหารเวลาอย่างมีประสิทธิภาพนั้นหมายความว่า เราสามารถใช้เวลาเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างเหมาะสม และสามารถหาความสมดุล (harmony) ของเรื่องที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันได้ทุกเรื่องเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน เรื่องงาน หรือเรื่องครอบครัว โดยการบริหารเวลาอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ สรุปได้ดังนี้

1. การวางแผน คือ การกำหนดว่าจะทำอะไรและให้ความสำคัญกับเรื่องใดซึ่งมีทั้งแผนระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งทำให้เราสามารถใช้เวลาในการทำกิจกรรมหลายๆอย่างในเวลาเดียวกันได้โดยไม่ทำให้เวลานั้นหมดไปกับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

2. การตัดสินใจ คือ ความสามารถในการตัดสินใจว่าจะทำอะไรก่อน เช่นเรื่องบางเรื่องอาจมาในเวลาเดียวกัน แต่เราก็สามารถที่จะตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งก่อนได้อย่างเหมาะสม

3. การคาดการณ์ คือ ความสามารถในการมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น จากการทำอะไรบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง สามารถมองเห็นผลดีผลเสียได้ชัดเจน เช่นบางเรื่องอาจไม่สำคัญเท่าอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าไม่ทำตอนนี้จะต้องรอไปอีกนาน ซึ่งจะทำให้เสียเวลาเพิ่มขึ้นอีกด้วย

4. คำมั่นสัญญา คือ ความมุ่งมั่นที่จะทำในสิ่งที่ตั้งใจไว้ องค์ประกอบนี้ถือเป็นหัวใจสำคัญอย่างยิ่งในการบริหารเวลาให้มีประสิทธิภาพ เพราะถ้าเราไม่มีความตั้งใจหรือมุ่งมั่นหรือเอาแต่ผัดวันประกันพรุ่งที่จะทำตามแผนหรือเป้าหมายที่วางไว้ เวลาทั้งหมดก็จะสูญสิ้นไปโดยเปล่าประโยชน์

อารีรัตน์ ชิวศรีรุ่งเรือง และ อนันดา นานา (2548:156) ได้กล่าวถึงการใช้เวลาโดยสรุปได้ว่า การมอบหมายระยะเวลาการปฏิบัติที่แน่นอนให้กับตัวเองในแต่ละวันหรือสัปดาห์ กันเวลาไว้สำหรับบรรลุผลลัพธ์ที่ต้องการในชีวิต เลือกช่วงเวลาที่แน่นอนและอย่าปล่อยให้สิ่งใดเข้ามา

เป็นอุปสรรคในการทำงานต่างๆ คนที่ประสบความสำเร็จจำนวนมาก กำหนดเวลาที่แน่นอนในแต่ละวันเพื่อมุ่งมั่นกับเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การใช้เวลามีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำ เพราะ เวลาไม่สามารถย้อนคืนกลับได้ จึงควรใช้เวลาให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า ไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ โดยมีการควบคุมหรือการวางแผนในการใช้เวลาล่วงหน้า

1.1.3 การใช้เวลาในการเรียน

กนก จันทรขจร (นฤนุช สุนทรศิริ.2544:14; อ้างอิงจาก กนก จันทรขจร.2532) กล่าวถึงการปฏิบัติตนเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการเรียนการใช้เวลาเพื่อการเรียนดังนี้

1. สร้างเจตคติที่ดีในการเรียน
2. ตั้งความหวังในการเรียน เพื่อเป็นหลักการและเหตุผลที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียน
3. รู้จักการแบ่งเวลาให้เป็นสัดส่วน เช่น แยกเวลาเรียน เวลาเล่น เวลาพักผ่อนออกจากกัน จะได้ไม่เกิดความสับสนในการเรียน
4. จัดวงจรการเรียนประจำวันให้ถูกต้อง เรียนให้เต็มความสามารถ
5. ใช้คาทาศึกษา คือ สุ จิ ปุ ลิ คือ ฟัง คิด ถาม เขียน
6. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ถ้าสงสัยให้ถามครู ค้นคว้าในห้องสมุด หรือถามจากเพื่อนไม่ควรเก็บความสงสัยหรือความไม่เข้าใจไว้ เพราะจะทำให้เรียนไม่ต่อเนื่อง
7. ขยันหมั่นเพียรอยู่เป็นนิจ ทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดให้สม่ำเสมอ จะทำให้เกิดความคิด ความจำ ความชำนาญ และประสบการณ์
8. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากตำราอื่นๆหรือจากตำราในห้องสมุด โดยเฉพาะการหมั่นทำข้อสอบในปีที่ผ่านมา จะทำให้รู้แนวข้อสอบและมีความมั่นใจในการสอบ
9. เรียนรู้หลักการอ่าน การศึกษาค้นคว้าซึ่งได้ใช้กับการเรียนทุกวิชา
10. ต้องทำการบ้านทันทีที่มีเวลา และทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ครบถ้วน และฝึกซ้อมทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมในช่วงเวลาหลังเลิกเรียน และหลังจากรับประทานอาหารควรมีการพักผ่อน เช่น การฟังวิทยุ หาข่าวความรู้เพิ่มเติม
11. อ่านทบทวนบทเรียนก่อนนอน และจัดตารางเรียนในวันถัดไป
12. มีสมาธิในการเรียน ตั้งใจฟังครูผู้สอนและติดตามการร่วมกิจกรรม มีการซักถามหรือแลกเปลี่ยนความคิดกับครู มีการจดบันทึกเพื่อทบทวน

รัชณี ลาขโรจน์ (นฤนุช สุนทรศิริ.2544:12;อ้างอิงจากรัชณี ลาขโรจน์.2527) กล่าวว่าการใช้เวลาของคนนั้นสามารถจำแนกออกเป็น ทาง ได้แก่

1. เวลาที่ใช้ในการทำงาน คือเวลาที่ใช้ประกอบอาชีพ หากเป็นนักเรียนนักศึกษา ก็คือ เวลาในการเรียนหนังสือ

2. เวลาที่ใช้ในการนอนหลับ
3. เวลาเพื่อทำกิจวัตรประจำวัน
4. เวลาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

นันทนา เตชะนนท์ (สัมพรณี เสดตสุบรรณ.2549:14;อ้างอิงจาก นันทนา เตชะนนท์.2538) ได้กล่าวว่า การใช้เวลาด้านการเรียนหมายถึง กิจกรรมที่นักเรียนทำเพื่อแสวงหาและเพิ่มพูนความรู้ในระหว่างปิดภาคเรียนที่ไม่ใช่การไปเรียนปกติ ได้แก่ การทำการบ้าน ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ศึกษาบทเรียน ก่อนที่จะเรียนต่อไป อ่านหนังสือประกอบบทเรียน เข้าห้องสมุดประชาชนและเรียนพิเศษ

สุชา จันทรเอม (พระมหาเดชจำลอง พุฒหอม .2550:15;อ้างอิงจาก สุชา จันทรเอม.2528) กล่าวถึงปัญหาของการใช้เวลาเรียนว่า ปัญหาที่เกี่ยวกับการเรียน ได้แก่

1. การเรียนและการสอนไม่เป็นไปตามหลักสูตร
2. โรงเรียนมีกิจกรรมมากเกินไป
3. ขบวนการเรียนไม่ติดต่อกัน เช่น บางโรงเรียนปิดนานเกินไปหรืองดเรียนบ่อยๆ

4. การจัดตารางสอน จัดวิชาต่าง อยู่ในคาบเวลาที่ไม่เหมาะสมจากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การใช้เวลาในการเรียนนั้นควรมีการแบ่งเวลาให้เหมาะสมไม่ที่จะเป็นการอ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือทำกิจกรรมต่างๆ

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การใช้เวลาในการเรียน คือ การใช้เวลาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวมถึงการทำกิจกรรมต่างๆไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียนหรือที่บ้าน เช่น การเรียนพิเศษ การทบทวนบทเรียน เป็นต้น

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมอร์เรย์ (Murray.1988:172) ศึกษาการใช้เวลาของเด็กในวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นมักใช้เวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การก่ออาชญากรรม การสำส่อนทางเพศ การติดยาเสพติด ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาของเด็กวัยรุ่นที่ทำให้ไม่เกิดประโยชน์ คือ การด้อยโอกาสทางการศึกษา กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชน

ฮิคและเฮล (ซูลีพร รามพัฏฐ.2540:19;อ้างอิงจาก Hick ;& Hays.1931) ได้ทำการสำรวจเด็กระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า เวลาที่เด็กอยู่บ้าน จะใช้เวลาไปในการฟังวิทยุ อ่านหนังสือ ค้นคว้าเกี่ยวกับบทเรียน ส่วนเวลาที่ออกไปนอกบ้านมักจะไปหาเพื่อน ดูภาพยนตร์ และมีเด็กร้อยละ 11 ที่ใช้เวลาในการฟังวิทยุมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน เด็กร้อยละ 66 ฟังวิทยุวันละ 1-3 ชั่วโมง และมีเด็กร้อยละ 23 ที่ฟังวิทยุน้อยกว่า 1 ชั่วโมง รายการที่เด็กชอบมากที่สุดคือ เรื่อง ตลก ขบขัน ละคร เพลง ดนตรี

แม็คโดเวล (Mcdowell.1996:4353) ได้ศึกษา เรื่องความปรารถนาและการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการในเวลาว่าง เปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นปกติกับเด็กวัยรุ่นที่มีความผิดปกติทางสมอง ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นทั้งสองกลุ่มมีความปรารถนาสูงที่จะใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการ ส่วนกิจกรรมที่เด็กทั้ง 2 กลุ่ม ได้เข้าร่วมในเวลาว่าง ได้แก่ การฟังดนตรี ดูภาพยนตร์ ดูโทรทัศน์ ชมกีฬา ส่วนกิจกรรมที่เด็กทั้ง 2 กลุ่มเข้าร่วมในเกณฑ์ต่ำ ได้แก่ การจับจ่ายซื้อของ การกินอาหารนอกบ้าน และการอ่านหนังสือ นอกจากนี้แล้วยังพบปัญหาอุปสรรคที่ทำให้วัยรุ่นไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการตามที่ตนปรารถนาได้ ก็คือ ความจำกัดทางด้านเวลาและโอกาส เด็กวัยรุ่นที่มีความผิดปกติทางสมองมีความปรารถนาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าเด็กวัยรุ่นปกติ

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541:93-94) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรเพศชายมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรเซาว์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครองสถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับชั้นเรียน และขนาดของโรงเรียน ไม่พบความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปน้อยที่สุดได้แก่ การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพศหญิง ทศนคติต่อการเรียน อาชีพรับจ้าง ตามลำดับสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนได้ร้อยละ 62.90

ศิริ จรดล (2543:88) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาช่างโลหะ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำยังบริหารเวลาไม่เหมาะสม ใช้เวลาอย่างไม่เห็นคุณค่า เช่น การนอนตื่นสาย การเข้าห้องเรียนสายเป็นประจำ การเอาใจใส่ต่อบทเรียน การทำบ้านที่ ได้รับมอบหมาย การตั้งใจฟังและจดบันทึกขณะเรียน การเตรียมตัวสอบ และการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในวันที่มีการเรียนและวันหยุด ยังอยู่ในระดับน้อยเมื่อเปรียบกับการดำเนินกิจกรรมด้านอื่นๆ ส่วนนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนสูงได้ใช้เวลาในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ทั้งในวันที่มีการเรียน และวันหยุดได้อย่างเหมาะสม เช่น การเข้าชั้นเรียน การสนใจบทเรียน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การเตรียมตัวสอบล่วงหน้า ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย กิจกรรมเหล่านี้ นักศึกษาได้ถือปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

กนกอร จุสนิท (2549:84) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการนอกระบบโรงเรียน อำเภอ รัตนบุรี จังหวัดปทุมธานี มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ นิสัยทางการเรียน ความสามารถในการใช้สื่อเทคโนโลยี ภาระความรับผิดชอบต่อครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

มายาวี สมบุญ (กันยา สุพรรณกุล 2551:12;อ้างอิงจากมายาวี สมบุญ:2535) ได้ศึกษาเรื่องการใช้เวลาเรียนของนักเรียนตามตัวแปร เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษา ผู้ปกครองและการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และใช้เวลาของนักเรียน ตามตัวแปรขนาดของโรงเรียนและลำดับการเกิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05แต่ตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สถานภาพของครอบครัว ไม่มีผลต่อการใช้เวลาเรียนแตกต่างกัน

กันยา สุพรรณกุล (2551:73)ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า นิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ความคาดหวังของผู้ปกครอง และการเลียนแบบอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรรณอลันซ์ เพชรทองคำ(2551:66) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ความคาดหวังของผู้ปกครอง รายได้ของนักเรียน และการสนับสนุนการเรียนของเรียนของผู้ปกครองส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมีความสำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านการเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม จะมีความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน และพยายามศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539:122) กล่าวว่าเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นชายและหญิง เริ่มมีความสนใจในอาชีพและเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย

อารี พันธุ์ณี (2544:33) กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศ หมายถึง ความแตกต่างในเรื่องต่างๆทางเพศชายและเพศหญิง ซึ่งวัฒนธรรมส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่า ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง หรือชายเป็นผู้นำหญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่า ผู้ชายต้องเข้มแข็งและอดทน อ่อนแอไม่ได้ ผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงกว่า ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ศรีเรือน แก้ววังวล (กนกอร จุสนิธ.2549:27;อ้างอิงจากศรีเรือน แก้ววังวล .2518) กล่าวว่า ปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพและความก้าวหน้าในด้านอาชีพของเพศหญิงและชาย ว่า มีความแตกต่างในเชิงจิตวิทยาบางประการ คือ ชายมีความมักใหญ่ใฝ่สูง มุ่งความสำเร็จของชีวิตจากผลการทำงานมากกว่าหญิง ไม่ชอบทำงานจำเจ ต้องการเป็นหัวหน้างาน ทำหลายมากกว่าหญิง หญิงชอบทำงาน คล้อยตามวิสัยแห่งเพศ งานที่ต้องถนัดถื่นระมัดระวังในรายละเอียดงานซ้ำๆกัน รักษาแบบแผนไม่ต้องใช้การตัดสินใจมาก ไม่ชอบการรับผิดชอบสูง และทำงานเป็นหมู่คณะได้ดีกว่าชาย หญิงปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่าชาย

เคอเคนดอน (สัมพรณี เสดสุบรรณ.2549:23;อ้างอิงจาก Kirkendall .1960) ได้อธิบายความหมายและขอบเขตในเรื่องเพศไว้ดังนี้

(1) เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่งซึ่งทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ และสามารถกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่างๆเพื่อให้บรรลุตามที่ได้ตั้งใจเอาไว้

(2) เรื่องเพศเป็นสิ่งที่กำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกจากไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและเพศหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า เพศใดจะยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

กันยา สุวรรณแสง (กมลวรรณ ดีเลิศ.2551:56;อ้างอิงจาก กันยา สุวรรณแสง.2532) กล่าวว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้คนเราแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ทักษะ เจตคติ ความสนใจ และการแสดงพฤติกรรม และจากการค้นคว้าปรากฏว่า เพศหญิงหรือเพศชาย สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆได้ทัดเทียมกัน แต่ชายหญิงจะมีเจตคติหรือความสนใจที่แตกต่างกัน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่าความแตกต่างทางเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้คนเรามีความแตกต่างกันในหลายๆเรื่อง ทำให้เพศชายและเพศหญิงมีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ทำให้การดำเนินชีวิตหรือบทบาทในสังคมก็มีความแตกต่างกันด้วย

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

โฟร์ดีและคนอื่นๆ (สัมพรณี เสดสุบรรณ.2549:24;อ้างอิงจาก Frod;and others.1977) ได้กล่าวไว้ว่า บุคลิกภาพของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุหรือไปพร้อมกับอายุ

แบนดูรา (อุไรวรรณ สวัสดิ์.2551:39;อ้างอิงจาก Bandura.1977) ถือว่า จริยธรรมเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์สำหรับการประเมินความถูกต้องของพฤติกรรมและกฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นเป็นการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ฟังคำบอกเล่าและอ่านจากบันทึก จากแนวคิดนี้จึงกล่าวได้ว่า คนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางสังคมต่างกันย่อมมีความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้แตกต่างกัน เด็กสามารถเรียนรู้ได้เฉพาะสิ่งที่ง่ายและใกล้ตัวมีลักษณะเป็นรูปธรรม ในขณะที่ผู้ใหญ่สามารถพิจารณาสิ่งต่างๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่าและเป็นนามธรรมกว่า เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ย่อมมีโอกาสในการเรียนรู้และประสบการณ์ต่างๆ น้อยกว่าครู ทั้งนี้เพราะว่าสถานภาพเป็นสิ่งที่เฉพาะที่ทำให้แต่ละบุคคลอยู่ในสภาพแวดล้อมและมีบทบาทแตกต่างกันไป

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ระดับชั้นที่ต่างกัน ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือเอาใจใส่บางประการแตกต่างกัน เช่นเด็กที่มีระดับชั้นสูงกว่าจะมีความรับผิดชอบ มีความเอาใจใส่ด้านการเรียนมากกว่าระดับที่ต่ำกว่า

2.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มาริษา นาคทับที (2541:28) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนรู้วิชานั้นๆแล้ว ซึ่งจะทราบว่าปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆประกอบ

อดิเทพ ศรีสุอารักษ์ (2545:48) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้วิชานั้นๆแล้วซึ่งจะทราบว่าปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆประกอบกัน

ศรินทร์พย์ พงษ์ศาวัต (2546:36) กล่าวว่า ความรู้ ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนรู้วิชานั้นๆแล้ว ซึ่งจะทราบว่าปริมาณมากน้อยเพียงใดโดยพิจารณาได้จากคะแนนสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรม และความสำเร็จด้านอื่นๆประกอบ

กูด (พัชรินทร์ สมหมาย.2549; อ้างอิงจาก Good.1973:7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) ว่าหมายถึงความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน (Academic achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้วิชานั้นๆ แล้วเกิดผลสำเร็จขึ้น โดยดูจากคะแนนหรือความสำเร็จด้านอื่นๆ ประกอบด้วย

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538:1) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่น ที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ ประกอบด้วย ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภูมิใจในผลการเรียนของตน

แมตต์ด็อกซ์ (ณรงค์ ทีปประชัย.2547:70;อ้างอิงจาก Maddox.1963:2) กล่าวว่า นิสัยขึ้นอยู่กับโอกาสที่บุคคลจะประสบความสำเร็จหรือบังเกิดความพึงพอใจ กล่าวคือ พฤติกรรมใดที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจพฤติกรรมนั้น ๆ ก็จะถูกกระทำซ้ำและซ้ำอีกจนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียน คือ พฤติกรรมทางการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ ความตั้งใจเอาใจใส่ในการเรียน การซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย การทบทวนบทเรียนหลังจากที่เรียนไปแล้ว และการจัดตารางการอ่านหนังสือ เป็นต้น

2.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

ซีกูรา(กิ่งกาญจน์ ปานทอง.2545:44 ;อ้างอิงจาก sequira.1975) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต การวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้

แลมม์ รอล์ฟ และกีซีล่า (พรเพชร โสภิติमानนท์.2548:45;อ้างอิงจาก Lamm, Rolf ;& Gisela. 1976:317) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ทักษะคิดความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่ออนาคต

เรเนอร์ (Raynor.1982:71-116) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต

สกินเนอร์ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ.2541:32;อ้างอิงจากSkinner.1967) พบว่า คนเราใช้วิธีการต่าง ๆ ในการพฤติกรรมของตนในชีวิตประจำวัน คือ

1. ใช้การยับยั้งทางร่างกาย เช่น การกักริมฝีปากตนเองเพื่อกลิ้นหิวระะ การปิดตาเพื่อไม่ให้มองเห็นสิ่งที่ไม่ต้องการจะเห็น การกระทำเช่นนี้เป็นผลให้ตนเองสามารถหลีกเลี่ยงจากผลที่ตนเองไม่พึงพอใจได้

2. การเปลี่ยนการเรียนรู้สิ่งเร้าบางอย่าง เช่น การทำเครื่องหมายลงบนปฏิทินเพื่อเตือนความทรงจำ

3. การยับยั้งหรือการงดเว้นการกระทำบางอย่าง เช่น งดอาหารก่อนเล่นกีฬา

4. การเปลี่ยนการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น พยายามคิดถึงเรื่องอื่นเพื่อระงับความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจ

5. ใช้เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม เช่น การตั้งนาฬิกาปลุกรบกวนการนอนเพื่อให้เราตื่นไปทำธุระได้ทัน

6. การใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อควบคุมพฤติกรรม เช่น การดื่มสุราเพื่อให้ลืมความทุกข์หรือตื่นกาแพเพื่อไม่ให้่วงนอน

7. การเสริมแรงและการลงโทษตนเอง เช่น ถ้าทำงานเสร็จตามกำหนดแล้วจึงดูทีวีที่ตนชอบ

8. การหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น เช่น การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทของกลุ่มสนทนา

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต คือ การคาดคะเน การคิดมองการณ์ไกล การวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตเพื่อผลประโยชน์ที่ได้ในระยะยาว

2.1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการะงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย และปณิษฐา มีชอบธรรม (2544:2-3) กล่าวว่า บ้านหรือครอบครัวเป็นหน่วยสังคมที่เล็กที่สุด เป็นที่รวมของสมาชิกทุกคนในครอบครัว หากสมาชิกทุกคนในครอบครัวปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่รับผิดชอบ ก็จะทำให้ทุกคนมีความสุข ความเจริญ และเป็นพลเมืองดีของสังคม ซึ่งจะส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ และยังได้กล่าวบทบาทหน้าที่ของบุตรไว้ดังนี้

1. ให้ความเคารพนับถือและเชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา
2. ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้เต็มกำลังความสามารถ
3. ช่วยเหลืองานบ้านด้วยความเต็มใจ
4. รู้จักใช้และเก็บออมทรัพย์สินที่บิดามารดามอบให้
5. ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัย มีกิริยามารยาทงดงามเหมาะสมกับทุกโอกาส
6. ดูแลบิดามารดาเมื่อท่านแก่ชรา

กรมสามัญศึกษา(สุวรี ปิ่นเจริญ.2549:41;อ้างอิงจากกรมสามัญศึกษา.2526) กล่าวว่า การที่นักเรียนตั้งใจช่วยเหลืองานต่าง ๆ ภายในบ้านเพื่อแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกันตามความสามารถของตนและรู้จักแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติตนเพื่อความสุขและชื่อเสียงของครอบครัว ช่วยแก้ปัญหาของสมาชิกในครอบครัวที่ไม่เข้าใจกัน เมื่อมีปัญหาที่ปรึกษาและให้พ่อแม่รับทราบแก้ปัญหาของตนเองทุกเรื่อง ช่วยครอบครัวประหยัดไฟฟ้า น้ำ อาหาร สิ่งของ เครื่องใช้ ภายในบ้านและอื่นๆ

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวเป็นการช่วยเหลืองานต่าง ๆ ภายในบ้านเพื่อแบ่งเบาภาระภายในบ้าน ทำให้นักเรียนใช้เวลาอย่างคุ้มค่าไม่เสียไปโดยเปล่าประโยชน์

2.1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543:281-283) ได้กล่าวว่า ความจำเป็นในการอุดหนุนจัดหาหนังสือประกอบ วัสดุอุปกรณ์ หรือส่งเรียนพิเศษเพิ่มเติม มีอยู่พอสมควร เนื่องจากแหล่งเรียนรู้สาธารณะในบ้านเมืองเรา เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ อื่นๆยังมีน้อย และคุณภาพต่ำ (ในกรุงเทพฯเป็นเช่นนั้น ต่างจังหวัดยิ่งมีสภาพที่แย่กว่าหลายเท่า) พ่อแม่ที่จัดการศึกษาให้ลูกเองจะต้องใช้จ่ายเรื่องเหล่านี้ และในการเดินทางไปเรียนรู้ทำกิจกรรมนอกบ้าน อยู่ไม่น้อยทีเดียว แต่หลายครอบครัวบอกว่า หากเทียบกับค่าใช้จ่ายในการส่งลูกเข้าโรงเรียน โดยเฉพาะยังคิดว่าจะต้องพยายามหาโรงเรียนที่มีคุณภาพดีกับลูก ค่าใช้จ่ายตรงนั้นสูงกว่าหลายเท่า

จอห์น และโฮเวิร์ด (เอริสา มโนธรรม 2550:37; อ้างอิงจากJohn;&Howard.1975) มีความเห็นว่าตั้งแต่เกิดมา มนุษย์ต้องการสภาพฐานทางเศรษฐกิจของครอบครัว การยอมรับในสังคม ซึ่งระดับชั้นในสังคมถือเกณฑ์จากขนาดของครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ ซึ่งเกี่ยวกับรายได้และความคาดหวังของอาชีพอันอาจรวมถึงการศึกษาที่ส่งผลถึงระดับรายได้ด้วย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว คือ สถานะทางการเงินของครอบครัวนั้นๆ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่แตกต่างกันได้บ่งบอกถึงลักษณะนิสัยบางประการของแต่ละบุคคลได้

2.1.8 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

อุทัย ดุลยเกษม (2542:36-37) กล่าวว่าโดยสรุปได้ว่า ครอบครัวจำเป็นต้องจัดระบบความสัมพันธ์ภายในครอบครัวให้พ่อแม่มีเวลากับลูกมากขึ้น เพราะครอบครัวเป็นรากฐานของสังคมอย่างแท้จริง ถ้าพ่อแม่ขาดความเอาใจใส่อย่างเพียงพอต่อการส่งเสริมให้ลูกมีความมั่นคงในจิตใจ ลูกจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้อย่างไร คำพูดและกิริยาที่พ่อแม่แสดงออกต่อกันก็ดี หรือที่แสดงออกกับลูกๆก็ดี เด็กๆจะเข้าใจและรู้อะไรเป็นอะไรมาที่เดียว คำพูดของพ่อแม่ที่ไม่สอดคล้องหรือตรงกับการกระทำ จะไม่มีความหมายเลยในการสร้างการเรียนรู้ให้แก่เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวที่ขาดความรัก

กุหลาบ รัตนสังฆธรรม และคนอื่นๆ (2543:13-15) ได้สรุปแนวคิดของ การปฏิบัติที่ดีในครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวที่ดีจะต้องมีพฤติกรรมที่แสดงความรัก และผูกพันในลักษณะต่อไปนี้

1. ต้องเอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน หมายถึง การดูแลสุขภาพของกันและกัน อาหารการกิน การเล่าเรียนของบุตร ความทุกข์และความสุข ที่ต้องการระบาย เป็นต้น
2. ต้องรู้จักคนที่เรารัก สำหรับบุตร บิดา มารดา ก็ต้องเข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับบุตร อุปนิสัยบุตร จุดเด่นจุดด้อยเป็นอย่างไร
3. ต้องเคารพซึ่งกันและกัน หมายถึง การเคารพที่มาจากใจ ซึ่งพฤติกรรมกรรมการ แสดงออกหลายอย่าง เช่น การเกรงใจกัน การฟังกัน การเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เป็นต้น
4. ต้องมีความรับผิดชอบ หมายถึง การยอมรับความผิด หรือความชอบ
5. ต้องมีความไว้วางใจกันและกัน ควรมีต่อทั้งกายและทางใจ
6. ต้องให้กำลังใจกันและกัน อาจเป็นคำพูดหรือท่าทางที่ให้การสนับสนุน
7. ต้องให้อภัยกันและกัน ถ้ามีความรักอยู่ก็อภัยให้กัน ยกโทษให้กัน
8. ต้องรู้จักสื่อสารในครอบครัว ควรใช้กริยาวาจา ระหว่างบิดา มารดากับบุตร
9. ต้องใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่า และมีคุณภาพ มีกิจกรรมร่วมกันช่วยแก้ปัญหา ต่างๆที่มี
10. ต้องมีการปรับตัวตามภาวะเปลี่ยนแปลง
11. ต้องรู้ภาวะหน้าที่ในครอบครัว และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การอยู่ร่วมกันทุกคน ต้องมีบทบาทหน้าที่ทั้งต่อตนเองและต่อสมาชิกในครอบครัว
12. มีความใกล้ชิดทางสัมผัส การสัมผัสเช่น การโอบกอดกันบ้างเป็นการแสดงความรักความอบอุ่นตามธรรมชาติของคน

นิเทศ เจริญภักษ์บุรณ์ (2543:32) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็ก โดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กอย่างยิ่งทั้งในด้านบุคลิกภาพทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติและรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กก็ว่าได้ ถ้าจะพิจารณาถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มีความมุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตน เขาย่อมต้องการให้เด็กได้รับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ และประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี พ่อแม่ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจเอาใจใส่ในการศึกษาของเด็ก ทั้งด้านทุนทรัพย์ กำลังใจ ด้านการเรียน ให้คำแนะนำในการเรียนแก่เด็กเป็นอย่างดี แต่ถ้าไม่ได้รับความสนใจเอาใจใส่ ย่อมมีผลในทางตรงกันข้ามคือไม่ประสบผลสำเร็จในด้านการเรียนได้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์.2547:38;อ้างอิงจาก สุรางค์ ไคว์ตระกูล 2537) กล่าวว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมากผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำงานบ้านของ

นักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้น การทำงานร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ครูอาจใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

2. วางแผนร่วมกันผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาที่อยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียน ให้ผู้ปกครองช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจก็ควรจะช่วยอธิบายหรือหาครูมาสอนพิเศษ เพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อนหรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้านครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองได้ทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2550:172) กล่าวว่า เมื่อในระยาะเด็กตอนต้นนั้น สังคมที่มนุษย์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดครอบครัว ซึ่งเป็นตัวแทนถ่ายทอดวัฒนธรรม ศีลธรรม และจริยธรรมให้แก่เขา บิดามารดาผู้มีหน้าที่เลี้ยงดูลูกเป็นผู้ให้ความหมายของวัฒนธรรมนั้น ๆ ให้กับเด็ก ฉะนั้น ค่านิยมของวัฒนธรรมและศีลธรรมจึงเป็นลักษณะพิเศษที่ครอบครัวแต่ละครอบครัว ถ่ายทอดกับให้กับเด็กของตนซึ่งการถ่ายทอดนี้เป็นเบื้องต้นและรากฐาน แม้เด็กจะก้าวออกมาสู่โลกภายนอกแล้ว ค่านิยมเหล่านี้ก็ยังคงติดอยู่กับตัวเด็กเสมอไป

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และต่อการเรียนดี ในขณะที่นักเรียนที่มีปัญหาการขาดความรักเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มักจะส่งผลถึงการเรียนด้วยเนื่องจากนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ผูกพันใกล้ชิดกับผู้ปกครองจึงทำให้เกิดการขาดกำลังใจ ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน

2.1.9 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ(2545) ได้กล่าวการจัดสิ่งแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ โดยสรุปได้ว่า โรงเรียนและชั้นเรียนเป็นสิ่งแวดล้อมที่คนเราประดิษฐ์เพื่อการเรียนการสอน ครูจำนวนไม่น้อยพยายามหาวิธีการต่าง ๆ มาจัดสภาพน่าเบื่อหน่าย แต่ในปัจจุบันมีนักเรียนจำนวนมากเหลือเกินที่ตกอยู่ในสภาพที่เสมือนกับเรียนอยู่ในห้องเก็บสัมภาระของโรงเรียน ซึ่งจะทำลายความอยากรู้อยากเห็นและความสนุกที่จะเรียนรู้

แอนเดอร์สัน (ซัลลี จุงพิวัฒน์.254:39;อ้างอิงจาก Anedrson.1970) ได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่ม
ผู้เรียน

2. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้

3. การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้
และให้ประโยชน์

4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ลำช้าและมีความ
สอดคล้องเหมาะสม

5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือวัสดุที่พร้อม
จะใช้ได้ตลอดเวลา

6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และ
ความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน

7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน

8. สร้างความเป็นธรรมชาติไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็น
ธรรมชาติ

9. ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถอยู่เสมอ

10. สร้างความตื่นตัวและจัดความเฉื่อยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อ
การเรียนการสอน

11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่าง ๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่

12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรค แบ่งพวก ในหมู่นิสิต นักศึกษา

13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

ทศพร ประเสริฐสุข (2541:96) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน
การใช้สื่อ วิธีการสอนต่าง ก็สามารถเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนได้

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (254:50) ได้กล่าวถึงการจั
สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ หมายถึง การจัดสภาพต่าง ๆ ด้าน
กายภาพ กิจกรรม บรรยากาศทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เช่น การจัดโต๊ะ เก้าอี้ ให้สามารถ
เคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระ การจัดมุมประสบการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน การจัดที่ให้นักเรียนนำเสนอ
ผลงานของตน การจัดสถานที่ให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานที่ได้รับมอบหมาย

อรจริย์ ณ ตะกั่วทุ่ง(2545:146) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมในห้องเรียน สามารถเป็น
ต้นเหตุทำให้นักเรียนไม่ต้องการทำงานหรือเรียนรู้ ตำแหน่งที่ตั้งของเก้าอี้ โต๊ะ สื่อการสอน และสิ่ง
ต่าง ๆ อาจส่งผลให้การที่นักเรียนเคลื่อนไหวไปมาในห้องทำได้ลำบากหรือทำให้ไม่สามารถมอง
กระดาน หรือมองครูได้ชัดเจน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยการแบ่งพื้นที่ที่อาจส่งผลต่อการเรียนรู้ เช่น มุม
สงบ พื้นที่ทำงานกลุ่ม พื้นที่เรียนด้วยตนเองจากสื่อการสอนที่อาจส่งผลต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้
กิริยาอาการต่าง ๆ ของครูหรือนักเรียนก็ส่งผลต่อบรรยากาศภายในห้องเรียนด้วย

สุพิชญา และคนอื่นๆ (ธนาวรรณ ธนพดี.2550:44;อ้างอิงจาก สุพิชญา และคนอื่นๆ.2524) ได้เสนอแนวทางการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไว้หลายประการสรุปได้ดังนี้

1. สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารสถานที่ถูกหลักวิชา เช่น วางแผนแนวอาคารถูกทิศทาง ได้รับแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป ไม่มีเสียงดังรบกวน ภายในตกแต่งด้วยสิ่งที่สวยงามเป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้บรรยากาศร่มรื่นน่าเรียน สภาพห้องเรียนควรยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณควรสะอาดสวยงาม โต๊ะเก้าอี้มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียนและขนาดต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะสร้างเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดี

2. หลักสูตร คือ แนวทางที่โรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของการศึกษาและตรงกับความต้องการของเด็กแต่ละวัย แบบเรียนและบทเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และถือว่าเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่โรงเรียนจะขาดเสียไม่ได้ อีกสิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดให้นักเรียนก็คือ การจัดบทเรียนซึ่งครูควรพิจารณาเลือกสรรแต่เฉพาะที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนซึ่งเหมาะสมกับวัย ความรู้ ความสนใจ ความต้องการของเด็กและท้องถิ่น

3. อุปกรณ์การศึกษา เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น การใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้องเพียงใด

4. กิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่กิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีกิจกรรมมากมายหลายอย่างที่ครูสามารถจัดให้เด็กได้ เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด กิจกรรมเกี่ยวกับการแสดง และกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างและประดิษฐ์ เป็นต้น

5. เวลาและโอกาสการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลา เช่นเดียวกัน ครูต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาหรือเนื้อหาที่สอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไปตามเนื้อหาหรือสาขาวิชา ไม่ควรมีกฎเกณฑ์ตายตัว

6. สถานที่ที่ใช้ในการเรียนนั้นอาจไม่ได้หมายถึงห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้งอาจเป็นสนามโรงเรียนหรือสถานที่ไปทัศนศึกษาด้วย สถานที่จึงมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกละบรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายช่วยให้สังคมของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตามสถานที่ที่ใช้เรียนจะต้องไม่มีเสียงรบกวนจนไม่สามารถใช้สมาธิได้ และจะต้องไม่วิเวกวังเวงจนรู้สึกกลับน่ากลัว ไม่เสี่ยงภัยหรือใกล้สิ่งอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อการสอนนั้นโดยตรง

7. ผู้เรียน การเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้และเป็นผลดีก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม มีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้และรับรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียน หรือเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนก็ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน หากแสดงว่ามีความวิตกกังวล มีความคับข้องใจ ครูจะต้องช่วยลดความรู้สึกนั้นๆ เสียก่อนและพยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

8. ผู้สอนและวิธีสอนครูถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลดี นักการศึกษาต่างประเทศและการวิจัยการศึกษา ได้ระบุไว้แน่ชัดว่า ยังไม่มีอุปกรณ์ใดในโลกนี้ที่จะใช้แทนครูที่มีความสามารถทางการสอนได้

จากเอกสารดังกล่าวมาชี้ให้เห็นว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน คือ สภาพแวดล้อมที่ถูกสุลักษณะในโรงเรียนหรือสถานที่เรียน ซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

2.1.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542:26-27) กล่าวโดยสรุปได้ว่า ครูเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ โดยการจัดประสบการณ์ สื่อ แหล่งความรู้ต่างๆ ทั้งสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ชุมชน และเป็นผู้อำนวยความสะดวกช่วยเหลือเด็กอย่างเอื้ออาทร สร้างบรรยากาศแห่งความสุขในการเรียนรู้ร่วมกัน การที่ครูจะจัดการเรียนรู้ให้เด็กมีความสุขนั้นครูจะต้องมีความสุขในการจัดการเรียนรู้ ยอมรับในความสำคัญของเด็ก พร้อมทั้งจะเปิดโอกาสที่เหมาะสมให้เด็กทุกคนและพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ร่วมกับเด็กด้วย

นัยนา ทองศรีเกตุ (2543:51) กล่าวว่า ความรักระหว่างครูและนักเรียนช่วยสร้างเจตคติที่ดีในการเรียน ครูที่ดีพยายามสื่อถึงความอบอุ่น แม้ว่านักเรียนจะไม่สนองตอบ เช่น ทักทายน้ำเสียงที่เป็นกันเองกับนักเรียนพูดชมเชยให้กำลังใจ คอยช่วยเหลือโดยใช้คำพูดหรือท่าทาง เป็นต้น

อรจรรย์ ณ ตะกั่วทุ่ง (2545:147) กล่าวว่า แม้ว่าครูจะได้ออกกฎระเบียบหรือวิธีปฏิบัติเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม แต่ก็อาจมีนักเรียนบางคนประพฤติไม่เหมาะสม ครูก็ต้องพยายามจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อการเรียนการสอน และให้ความช่วยเหลือนักเรียนตามสถานการณ์เพื่อช่วยนักเรียนที่ประพฤติไม่เหมาะสมกลับมาสนใจอีกครั้ง ครูต้องทำอย่างนุ่มนวลถ้ายังไม่ได้ผลก็ต้องลดความนุ่มนวลลงมาบ้าง

ปีเตอร์ ฮุกและ แอนดี้ วาส (Peter Hook ;& Andy vass.2545) ได้พูดถึงการสร้างสัมพันธภาพของครูต่อนักเรียนว่า การสร้างสัมพันธภาพที่ดีผลดีต้องใช้ความพยายาม ภาระรับผิดชอบ และทักษะ ครูที่มีประสิทธิภาพมักใช้วิธีการหลากหลายแบบในการสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน ตัวอย่างง่ายๆ เช่น จำและเรียกชื่อพวกเขา ทักทายเมื่อพบตามทางเดินหรือในห้องอาหาร แสดงความสนใจอย่างแท้จริง ชื่นชมความสามารถและคุณสมบัติที่เขามี

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (อัจฉรา เพ็งเล็งผล.2551:55; อ้างอิงจาก ไพฑูรย์ สินลารัตน์.2524) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนทุกระดับนอกจากผู้เรียนต้องการผู้สอนที่มีความรู้ดี มีประสบการณ์ดีแล้ว ยังต้องการอาจารย์ที่มีวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจในผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกันก็ควรชี้แนะให้เห็นถึงความถูกต้อง เหมาะสม ให้ข้อติชมตรงไปตรงมา ซึ่งเต็มไปด้วยความหวังดีช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับครู ได้แก่ การให้ความรัก ความเอาใจใส่ต่อนักเรียน ให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน และให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อครู ตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน และเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู

2.1.11 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน

สุชา จันทน์เอม (2542:153-154) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อับหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทางมีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์กลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำไปเพื่อความโก้เก๋และเพื่อให้เกิดเป็นจุดสนใจขึ้น แม้จะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม

จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคนอื่นๆ (2543:33 -34) กล่าวว่าพฤติกรรมของบุคคลสามารถสังเกตได้เช่น การเดิน การยืน การพูด อารมณ์ดีใจ เสียใจ หรือโกรธ แต่พฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถสังเกตได้ โดยตรง ด้วยวัยจะรับรู้ความรู้สึก และอาจจะต้องใช้เครื่องมือบางอย่าง เพื่อวัดพฤติกรรมบางอย่าง เช่น เครื่องมือจับเท็จ เป็นต้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544:28) กล่าวว่า การเลียนแบบ เป็นการนำเอาแบบอย่างของบุคคลอื่นมาเป็นของตน เพื่อที่ตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคม การเลียนแบบจะช่วยให้เกิดความอบอุ่นใจและมีความมั่นใจมากขึ้น เช่น บุคคลที่ชอบแต่งตัว ไว้ทรงผมตามอย่างดาราภาพยนตร์

สุรางค์ โค้วตระกูล (2545:153-154) กล่าวว่าพฤติกรรมตามแนวคิดทฤษฎีพุทธิปัญญานิยมเชื่อว่า กระบวนการคิดมีส่วนให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมายสิ่งเร้า นอกจากนี้ ความรู้สึก ความรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมของบุคคลต่างก็มีความสัมพันธ์กัน

อุทัย ดุลยเกษม(2545:50-52) ได้กล่าวถึงการเลียนแบบโดยสรุปได้ว่า การเลียนแบบเป็นเรื่องปกติในสังคมมนุษย์ การเลียนแบบมีหลากหลาย เช่นการเลียนแบบในการพูด การเลียนแบบการแต่งกาย แม้แต่บางคนก็เลียนแบบการดำเนินชีวิตของคนที่คุณชอบ การเลียนแบบเป็นการเรียนรู้วิธีหนึ่งของมนุษย์ มนุษย์เราเรียนรู้หลายๆเรื่องในชีวิตผ่านการเลียนแบบคนอื่น โดยไม่จำเป็นต้องให้มีคนสอน เด็กเรียนรู้หลายอย่างจากการเลียนแบบผู้ใหญ่หรือคนรอบข้าง ในกรณีที่เด็กเลียนแบบ เด็กจะต้องมีความชอบหรือมีฉันทะในสิ่งที่ตัวเขาเลียนแบบ และเราจะ

ทำอย่างไรให้เกิดการเลียนแบบในสิ่งที่เป็นประโยชน์มิใช่เป็นการเลียนแบบที่ก่อให้เกิดโทษ จะทำให้เด็กรู้จักเลียนแบบโดยผ่านการคิด การไตร่ตรองได้อย่างไร

ราชบัณฑิตยสถาน (2546:68) ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำหรืออาการแสดงออก ทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งสามารถสังเกตได้ ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรง หรือโดยอ้อม ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว ได้แก่ การนั่ง การเดิน การนอน อารมณ์โกรธ เกลียด รักและฝัน เป็นต้นโดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1.พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่บุคคลมีอยู่ภายในจิตใจของตนเอง ยากที่ผู้อื่นจะรู้ได้ถ้าผู้แสดงพฤติกรรมไม่บอกหรือแสดงออกมาให้ปรากฏ เช่น การคิด การเข้าใจ การตัดสินใจ เป็นต้น

2.พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาแล้ว ผู้อื่นสามารถสังเกตได้ เช่น การเดิน ยืน พุด ทำงาน เป็นต้น นอกจากนั้น พฤติกรรมภายนอกบางอย่างจำเป็นต้องใช้เครื่องมือ หรือ อุปกรณ์ในการช่วยบันทึกพฤติกรรม เช่น เครื่องมือวัดคลื่นสมอง เป็นต้น

งามตา วนิทานนท์ (ภัญญามล กระต่ายแก้ว.2550:68;อ้างอิงจาก งามตา วนิทานนท์. 2534) มีแนวคิดว่ากลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่นโดยมีลักษณะเป็นการถ่ายทอดทางสังคมและการชักจูงที่อาศัยความสมัครใจในการยอมรับโดยสมาชิกจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามค่านิยมของกลุ่ม โดยถ้าไม่ปฏิบัติตามจะไม่ได้รับการยอมรับและถูกขับออกจากกลุ่ม นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นทางออกของเด็กที่ต้องการความเป็นอิสระจากการควบคุม กลุ่มเพื่อนสอนประสบการณ์ในเรื่องความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกัน กลุ่มเพื่อนให้ความรู้ที่รอบคอบไม่สามารถให้ได้ กลุ่มเพื่อนทำให้เด็กได้สัมผัสกับค่านิยมและประสบการณ์ของครอบครัวอื่น และกลุ่มเพื่อนเป็นแบบอย่างแก่เด็ก

พรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์(2550:173) กล่าวว่าความสัมพันธ์ของเพื่อนร่วมกลุ่มนั้นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์มาตั้งแต่วัยเด็ก ในการเลือกคบเพื่อนนั้น เด็กมักจะเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตนหรือคนที่อยู่แวดล้อมตัวเขาเมื่อเขาโตขึ้นเขาก็จะรับอิทธิพลจากเพื่อนร่วมกลุ่มมากขึ้น

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ รวมถึงการสังเกตการตอบสนองและปฏิกิริยาต่างๆของตัวแบบ ผลจากสังเกตจะทำให้ผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบหรือแสดงพฤติกรรมใหม่ได้

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.2.1.1.งานวิจัยในต่างประเทศ

ปอร์เทียส (Porteous.1985:465-478) ได้สำรวจปัญหาในวัยรุ่นเปรียบเทียบวัยรุ่นอังกฤษและวัยรุ่นในไอร์แลนด์ พบว่าเด็กชายมีวุฒิภาวะน้อยกว่าเด็กหญิงในประสบการณ์ที่เป็นปัญหาเดียวกันและมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง ความคิดของตัวเอง มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เด็กหญิงมีความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภาพและอารมณ์ ทั้งสองเพศมีความกังวลเกี่ยวกับความไม่อิสระ และรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง วัยรุ่นในอังกฤษมีปัญหาด้านวุฒิภาวะน้อยกว่าวัยรุ่นไอร์แลนด์

โฮมสตรอม และคนอื่น ๆ (Holmstrom and others.1987:1-202) ได้ศึกษาอาการเจ็บป่วยทางจิต และสุขภาพจิตของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยฟินแลนด์ เป็นเวลา 3 ปี และได้รายงานในปี 1987 พบว่า ความเจ็บป่วยทางจิตมีมากขึ้นตามอายุ เพศชายจะมีมากกว่าเพศหญิง

มิงค์ส (Nurmi.1991:21;citing Momks.1968) ศึกษาการมองอนาคตของนักศึกษาชาวฟินแลนด์ จำนวน 1,442 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-21 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียนและประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัว และการแต่งงานมาก และเด็กชายยังมีความสนใจเกี่ยวกับนโยบายและความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกด้วย

ไรท์และรอสต์ (Nurmi.1991:26;citing Wringht ;& Rauste. 1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนาคตของวัยรุ่นฟินแลนด์ จำนวน 209 คนที่มีอายุ 17-18 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายสนใจในอนาคตยาวไกลกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมากเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กชาย

นัท (จักรินทร์ พริ้งทองฟู.2546.13;อ้างอิงจาก Nutt. 1972: 650-A) ได้ศึกษาปัญหาวัยรุ่นโดยการศึกษาวิเคราะห์จากบันทึกของครูและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาวัยรุ่น จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7-ปีที่ 12 จำนวน 607 คน ครู 33 คน จากโรงเรียนมัธยมเวลด์ เซนทรัล (Weld Central Junior Senior High School) รัฐโคโรราโด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนประสบปัญหาต่างๆ ดังนี้ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับการงานของโรงเรียน ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาสังคม ปัญหาด้านสันตทานการ และผลการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าเพศและระดับชั้นมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อปัญหาของนักเรียนมากกว่าชั้นเรียน

2.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

สุกัญญา แยมยัม (2541:63-65) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพฯ โดยศึกษา นักเรียนจำนวน 205 คน พบว่าตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเรียนของนักเรียนโดยบุคลิกภาพ ทักษะต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีความตั้งใจเรียนอยู่ในระดับสูงส่วนนักเรียนเพศชายมีความตั้งใจเรียนอยู่ในระดับต่ำ

สินีนาฏ สุทจินดา (2543:101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานและคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเพศหญิงและนักเรียนเพศชายมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนเพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนเพศชายทุกด้าน

ชุติมา ศรีแก้ว (2546:80) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่าง 29 เป็นนิสิตจำนวน 292 คน ชาย 29 คน หญิงจำนวน 263 คน พบว่า เพศหญิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลในการเรียน ระดับบัณฑิตศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บัวทอง สว่างโสภาคกุล (สุพัตรา ผลรัตน์ไพบูลย์.2550:31; อ้างอิงจาก บัวทอง สว่างโสภาคกุล.2524) ศึกษาพบว่า ชายและหญิงมีความแตกต่างกันทางสรีระและจิตวิทยา เช่น โครงสร้างทางร่างกาย และการสนองตอบทางอารมณ์ เป็นต้น สังคมและวัฒนธรรมมีส่วนอย่างมากในการกำหนดบทบาท และการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆของชายและหญิง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ สรุปได้ว่า เพศที่ต่างกันทำให้บุคคลมีลักษณะแตกต่างกันทางด้านสรีระและทางด้านอื่นๆ เช่น ความสามารถในการเรียนรู้ การปรับตัว และการแสดงออก และเพศที่ต่างกันทำให้บุคคลประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอลลินส์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546:18;อ้างอิงจาก Colin.1976:4859) ได้ศึกษาปัญหาที่ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โดยใช้แบบสอบถามของ มานีเย่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศใน 4 ภูมิภาคของโลก คือ เอเชีย แอฟริกา คาริบเบียน ตะวันออกกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โจนส์ (กาญจนา โรจนอาภา. 2551:38;อ้างอิงจาก Jones.1970:42-48) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงความรู้สึกผิดชอบของเด็กตามอายุ พบว่า เด็กอายุ 9-11 ปี มีความรู้สึกรับผิดชอบน้อยและมีช่วงความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปีขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อยๆ จนถึง 16-17 ปี จะคงที่ครั้งหนึ่ง

2.2.2.2. งานวิจัยในประเทศ

สิริพร ดาวัน (2540:97) ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี พบว่าในแต่ละระดับชั้นจะมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนแตกต่างกันไป และพบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้แก่ทัศนคติต่อการเรียน

สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543:101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยพล คำมุงคุณ (2549:85) ได้ทำการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาสังคมศึกษาและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกันมีปัญหาการเรียนวิชาสังคมศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กมีลักษณะหรือความเอาใจใส่แตกต่างกัน เช่น ระดับชั้นที่สูงกว่าก็จะมีแนวโน้มจะมีความความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียรมากกว่าระดับชั้นที่รองลงมา และระดับชั้นที่แตกต่างกันทำให้ประสบปัญหาในการเรียนแตกต่างกัน เช่น มีความชอบ มีความพอใจแตกต่างกัน เป็นต้น

2.2.3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เชียร์ราน (Sheeran.1982:562 B) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการแข่งขันทางการเรียนของนักเรียนชาวซามัว ระดับไฮสคูล ที่เรียนอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 197 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 97 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ
2. นักเรียนชายและหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับนักเรียนชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีการแข่งขันที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนหญิงอเมริกาที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. เจตคติทางด้านการแข่งขัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาย เชื้อสาย ชามัวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. ระยะเวลาที่ไปอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาไม่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการแข่งขันทางการเรียน

บลูม (ซูลิพร รามพัฏฐ.2540;อ้างอิงจาก Bloom.1974:683) ได้ทำการรวบรวมงานวิจัยของนักศึกษาซึ่งอยู่ในความดูแลในปี ค.ศ.1974 จำนวน 4 คน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่ใช้ในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสังเกตพฤติกรรมทางการเรียน โดยการสังเกตจากพฤติกรรมที่ปรากฏให้เห็นชัด และพฤติกรรมที่ปรากฏให้เห็นชัด ผลการศึกษาพบว่าเวลาที่ใช้ในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเวลาที่ใช้ในการเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ได้ประมาณร้อยละ 60

คอลลินซ์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู.2546:18;อ้างอิงจาก Colin.1976:4859) ได้ศึกษาปัญหาที่ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โดยใช้แบบสอบถามของ มานีเย่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศใน 4 ภูมิภาคของโลก คือ เอเชีย แอฟริกา คาริบเบียน ตะวันออกกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

สำเนียง ศิลป์ประกอบ (2540:84) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยบทเรียนสำเร็จรูปกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541:110-112) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน1,370 คน พบว่า ตัวแปรเพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนและความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ระดับ .05 ขนาดของโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและตัวแปรที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพศหญิง ทักษะคิดต่อการเรียน ตามลำดับ โดยเรียงจากตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด

สุรีย์ นุ่มนวล (2543:64) ศึกษาผลการวางแผนใจในการสอบที่มีความวิตกกังวลแรงจูงใจ และผลการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราษฎร์พัฒนา จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 48 คน พบว่า นักเรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความวิตกกังวลในการสอบ แรงจูงใจในการสอบ และผลการสอบ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ความถนัด ความสามารถ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่งผลทำให้เด็กประสบปัญหาในการเรียนแตกต่างกันมีการใช้เวลาเรียนแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo.1983:2524-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลการศึกษา พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เพลโล และคริสติน่า (Pelufo Enguix;&I Gistina.1998:257) ได้ศึกษาโปรแกรมเพื่อพัฒนานิสัยในการเรียนในมหาวิทยาลัยวาเลนเซีย ประเทศสเปน ได้ศึกษาการใช้เทคนิคการสอนที่เป็นโปรแกรมที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน ซึ่งในโปรแกรมการเรียนการสอนมีกิจกรรมจัดกลุ่มรายบุคคล การค้นพบตัวเอง ซึ่งสามารถพัฒนานิสัยการเรียนได้ดีขึ้น

2.2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ปิยาภรณ์ วิบูลย์ศรีสังจะ (2546:77-80) ได้ศึกษาปัญหาการเรียน สาเหตุ และแนวทางแก้ปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ผล การศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียน สาเหตุของปัญหาการเรียนและแนวทางแก้ปัญหาทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พระมหาพะเจ็ด ชุ่มเพ็งพันธ์ (2548:67-79) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีต่อพุทธิ จริต ด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพุทธิจริตด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พระอดิศักดิ์ ยางธิสาร (2551:78-79)ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา กรุงเทพมหานคร ผล การศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการ เรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และ ลักษณะกายภาพทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพอใจในการเรียน ในทางปฏิบัติ เป็นวิธีการในการเรียนที่กระทำซ้ำ ๆ จนกลายเป็นนิสัยทางการเรียนที่ติดตัวบุคคลนั้นไป พฤติกรรมที่มุ่งมั่นในด้านการเรียน มีความพึงพอใจ เอาใจใส่ ขยัน อดทน รับผิดชอบในการแสวงหาความรู้ รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน รู้วิธีการเรียน และพัฒนาการเรียนของตนอยู่เสมอ

2.2.5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

2.2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซังค์ (Schunk.1981:93-104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำ โดยทฤษฎีและวิธีการศึกษาวิจัยของแบนดูรา เป็นแบบในการดำเนินการวิจัย ซังค์ เชื่อว่า เด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนสูง จะใช้ความสามารถของตนเต็มที่ในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำ จะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้น การเพิ่มประสบการณ์ เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น

ซีจีเนอร์ (Segier.1988:274-273) ได้ศึกษาถึงภาวะทางสังคมของวัยรุ่นในนิคมกับวัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนเมือง โดยใช้แบบสอบถามจากวัยรุ่นที่อยู่ในนิคม จำนวน 114 คน กับวัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนเมือง พบว่าเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในนิคมแสดงถึงความหวังในอนาคตออกมาน้อยกว่าวัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนเมือง

คาร์ลตรอน และเลวี (Nurmi.1991:18; citing Cartron Guerin ;& Levy. 1980) ได้ศึกษาการมองอนาคตด้านครอบครัวและอาชีพของวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จำนวน 80 คน อายุระหว่าง 12-15 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุมากกว่ามีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อย วัยรุ่นชายมีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่มีอายุมากกว่าให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่าและวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าวัยรุ่นชาย

2.2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

กนกวรรณ อุ่นใจ (พัชรินทร์ สมหมาย.2549:69;อ้างอิงจาก .2535) ได้ทำการวิจัย เรื่องผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำนวน 30 คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการพัฒนาโดยเทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จักรวาล ภูพาน์ (พัชรินทร์ สมหมาย.2549:69;อ้างอิงจาก จักรวาล ภูพาน์. 2537) ได้ศึกษาผลของการเข้ากิจกรรมกลุ่มที่มีลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์

เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มและการสอบแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มการสอนตามปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การวางแผน ความเพียรพยายาม การอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลสังคม สื่อมวลชน ซึ่งเป็นตัวชี้ถึงการมีลักษณะมุ่งอนาคตในตัวของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินธ์ ชูชม และสุภาพร ลอยด์ (สัมพรณี เสดตสุบรรณ.2549:39;อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน;อรพินธ์ ชูชม ;และสุภาพร ลอยด์.2529) ศึกษาการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,600 คน เป็นนักเรียนชาย 780 คน และนักเรียนหญิง 820 คน พบว่าเยาวชนไทยมีลักษณะมุ่งลักษณะอนาคตสูงยอมรับการควบคุมสื่อมวลชนจากบิดามารดามาก และยอมรับสื่อมวลชนที่เหมาะสม โดยเฉพาะด้านโทรศัพท์และสิ่งพิมพ์มาก และเป็นเยาวชนที่ได้รับรู้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาจากผู้ปกครอง

สมจิตต์ เพิ่มพูน (สัมพรณี เสดตสุบรรณ.2549:39;อ้างอิงจาก สมจิตต์เพิ่มพูน.2532) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือแตกต่างกัน และลักษณะมุ่งอนาคตหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคต มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะลักษณะมุ่งอนาคตเกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ โดยอาศัยพื้นฐานด้านความคิดสติปัญญา เพื่อที่จะสามารถคาดการณ์ไกลและวางแผนในอนาคต

2.2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

2.2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

จารุวรรณ ศรีสว่าง(2542:71-72) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตของครูระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา สดักดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาครพบว่า ครูที่มีหน้าที่ดูแลสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับสุขภาพจิต

พรทิพย์ เกษุรานนย์ (จิราภรณ์ แพร่ต่วน. 2543:24;อ้างอิงจาก พรทิพย์ เกษุรานนย์. 25437.) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพยาบาลกับโรงพยาบาลทั่วไปของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า พยาบาลที่ไม่มีภาระในครอบครัวจะมีความเครียดน้อยที่สุด พยาบาลที่มีภาระในครอบครัวนั้นจะมีความเครียดสูง

วันทนีย์ อุบลเยี่ยม (2545:109) ได้ศึกษาปัจจัยลักษณะพื้นฐานและสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 290 คน พบว่า การมอบหมายงานให้ปฏิบัติจากบิดามารดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนด้านการประพฤติตนที่เหมาะสม ด้านการศึกษาเล่าเรียน และด้านการดูแลรักษาสุขภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัย สรุปได้ว่าภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว คือ การที่นักเรียนช่วยเหลืองานบ้าน ทำความสะอาดบ้าน ช่วยทำการกิจ โดยได้รับมอบหมายงานจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนไปในทางที่เหมาะสม

2.2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.1.7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ริงเนสส์ (พัชรินทร์ สมหมาย.2549:72;อ้างอิงจากRingness.1968) ได้ใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ พบว่า พวกชนชั้นกลางจะเป็นคนที่มีความมั่นคงทางด้านอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่พวกที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีแนวโน้มขาดความอบอุ่น หงุดหงิดง่าย และมีอาการทางประสาท เช่น กัดเล็บ พวกนี้มีความยากลำบากในการควบคุมอารมณ์ มีความวิตกกังวลปรับตัวเข้าสังคมไม่ค่อยได้มากกว่าพวกชนชั้นกลางและชนชั้นสูง นอกจากนี้เรดริค และคนอื่นๆ (Redich and others.1978:229-230) ได้ศึกษาคนไข้ที่มาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช พบว่า มีคนไข้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ร้อยละ 78 ซึ่งสอดคล้องกับ สปริงเกอร์ (Springer. 1958:321-328) ได้ศึกษาพบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็ก มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับฐานะความเป็นอยู่ของบิดามารดา กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่ยากจน มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำจะเป็นที่ปรับตัวไม่ดี และมีอารมณ์ไม่มั่นคง มีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลาง

เรดริค(พัชรินทร์ สมหมาย.2549:73;อ้างอิงจากRedlich.1978) ได้ศึกษาจากคนไข้ที่มาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช พบว่า มีคนไข้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำร้อยละ 78 และสปริงเกอร์ (Springer.1958:321-328) ได้ค้นพบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างมากกับฐานะ ความเป็นอยู่ของครอบครัว กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่ยากจนมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำจะเป็นคนที่ปรับตัวไม่ดีและมีอารมณ์ไม่มั่นคง มีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง

แคพแลน (นิธิพัฒน์ เมฆขจร.2540:3;อ้างอิงจาก Kaplan.1975) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว พบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวกำหนดการใช้เวลาของสมาชิกในครอบครัวนั้นๆ

2.2.7.2 งานวิจัยในประเทศ

สโตส นิยมจันทร์ (2541:20) พบว่า เด็กที่ประสบปัญหาส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ ขาดแคลนทุนทรัพย์ในการดำรงชีวิต ขาดประสบการณ์ต่างๆ ที่จะ

ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เด็กเกิดปัญหาอุปสรรคต่างๆ มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ต่างกัน ทำให้นักเรียนประสบปัญหาแตกต่างกันแตกต่างกัน

2.2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

2.2.8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮูด (Hood.1993:33) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานและการรับรู้ทางครอบครัวกับรูปแบบการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่น โดยสมมติฐานว่า เด็กวัยรุ่นจะยังคงใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัว และอิทธิพลของครอบครัวจะส่งผลต่อวิถีชีวิตของเขา โดยศึกษาถึงองค์ประกอบทางจิตวิทยาสำหรับเด็กวัยรุ่นกับความพึงพอใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างเปอร์เซ็นต์ของการใช้เวลาว่างกับพื้นฐาน และการรับรู้ทางครอบครัว องค์ประกอบ 9 องค์ประกอบ สามารถนำมาเป็นองค์ประกอบในการวัดการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่น

แวง และคนอื่น ๆ (สุทธาสินี ใจเย็น.2545:37;อ้างอิงจาก Wang, Haertel, & Walberg.1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กได้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของกลุ่มนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานการวิจัย 31 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดี และได้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ Meta-analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปร พบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการช่วยให้เด็กนักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

เมอร์เรย์ และเซนต์เนอร์ (พระมหาประยูร สุยะใจ.2548:33;อ้างอิงจาก Murray;& Zentner.1985) ได้ความเห็นว่าเป็นระบบสังคม ซึ่งกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป อาศัยร่วมกันโดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การแต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่ด้วยกันโดยมีสัญญาผูกมัดในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

2.2.8.2 งานวิจัยในประเทศ

พัชรวิ วรจรัสรังษี (2539:59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง และอยู่ในระดับสูงในการสนับสนุนทาง

จิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลาไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามียุทธศาสตร์ในการให้การช่วยเหลือในระดับสูงแต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าการส่งเสริมอยู่ในระดับต่ำ

สิริพร ดาวัน (2540:96) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะสนับสนุนด้านการเรียน นักเรียนจะเกิดความมุ่งมั่นและเห็นความสำคัญของการเรียน แต่ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจ ทำให้นักเรียนรู้สึกท้อแท้ ขาดความมานะพยายามในการเรียน

บำเพ็ญ วังเงิน (2541:121-128) ศึกษาเรื่องอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน กรณีศึกษาโรงเรียนกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนสาเหตุหนึ่งมีผลมาจากอิทธิพลของครอบครัว เช่น สภาพความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันทางวัฒนธรรม และสัมพันธภาพของบุคคลในครอบครัว

ปราณี จันทร์หอม (2541:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมก้าวร้าว พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

สมทรง สุวรรณเลิศ (2541:7-9) ศึกษาปัญหาการเรียนของนักเรียนที่เรียนไม่เต็มหรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ยและในเด็กที่ฉลาดมากแต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล ไม่มีความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็ก ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเรียนไม่มีประโยชน์และขาดกำลังใจในการเรียน

พัชรินทร์ สมหมาย (2549:113) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียนมาก ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

2.2.9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียน

2.2.9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อีคอร์น (สุชา จันท์เอม.2544:146;อ้างอิงจาก Eichorn.1965:299) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้เด็กนักเรียนเป็นผู้กระทำผิด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนกระทำความผิด ได้แก่ โรงเรียนมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อจำนวนของนักเรียน

ยี่ (วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์.2547:42;อ้างอิงจาก Yee.1971) ได้ทำการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีอิทธิพลต่อการประสบความสำเร็จอย่างไร โดยแยกเด็กเป็นสองพวก คือ พวกที่ถือตัวครูเป็นศูนย์กลาง และพวกที่ถือนักเรียนเป็นศูนย์กลาง พบว่า พฤติกรรมที่แสดงความจงเกลียดจงชังของครูต่อเด็กทำให้เด็กเป็นคนเฉยเมย ถอยหนี เงือซาต่อการแก้ปัญหา เป็นปฏิปักษ์กับคนอื่นก้าวร้าว ปรับตัวไม่ได้

2.2.9.2 งานวิจัยในประเทศ

บุปผา ประทีปทอง (2542:66) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน พบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิรัชาร์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547:77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วาสนา พิทักษ์สาธิต (พระมหาพะเต็ด ชุ่มเพ็งพันธ์.2548:35;อ้างอิงจาก วาสนา พิทักษ์สาธิต.2527) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียนสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียนและสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกกลุ่มวิชา ของนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ

จากงานวิจัย สรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนของนักเรียน และมีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

2.2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.2.10.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ลูวิส(Luwis.1989:160)ได้ทำการวิจัยเรื่อง “Relationship Between Teachers and Students Regarding the Fundamental Attitude and Values of Democracy” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมและทัศนคติที่เป็นส่วนเกี่ยวข้องมาจากสัมพันธภาพของครูและนักเรียนในด้านภาวะการณ์พลเรือน ซึ่งการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่า สิทธิในการออกเสียงเป็นสิทธิพิเศษ และมีความเห็นตรงกันว่าครูมีบทบาทหน้าที่ในการสอนหลักประชาธิปไตยและประวัติศาสตร์อเมริกันในทุกระดับชั้น

บุช (อุไรวรรณ สวัสดิ์.2551:49;อ้างอิงจาก Byth.1942) ได้วิจัยสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูพยายามทำความรู้จักกับนักเรียน ให้ความเห็นนอกเหนือจากนักเรียนรู้จักส่งเสริมได้ดีขึ้น การปรับตัวเหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนที่มุ่งสอนโดยใช้วิธีบังคับนักเรียนจะไม่พอใจในตัวครูและนักเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร

2.2.10.2 งานวิจัยในประเทศ

นลินี ธรรมอำนวยสุข (2541:102-105) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาสภามหาวิทยาลัยสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่มีแผนการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กันทางลบกับความเครียดในการเรียนของนักเรียน

กมลวัฒน์ วันวิชัย (2543:43) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสตรีอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีสมาธิรับผิดชอบด้านการเรียน

พัชรินทร์ สมหมาย (2549:112) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับครูมีปัญหาในการเรียนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สรุปได้ว่า ครูนอกจากจะต้องประพฤติปฏิบัติตนเองให้ดีทั้งทางด้านส่วนตัว กิริยาท่าทาง บุคลิกภาพ แล้ว ยังจะต้องปฏิบัติตนให้ดีในด้านของการสอน กล่าวคือจะต้องมีการเตรียมการสอนที่ดี มีความแม่นยำในเนื้อหา และความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนทั้งในชั่วโมงการสอน และนอกห้องเรียน จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้นได้

2.2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน

2.2.11.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คัมมิงส์ (Cummings.1988:176) ได้ทำการศึกษา สาเหตุของการเกิดค่านิยม ผลการศึกษาพบว่า เพื่อนและสังคมของวัยรุ่นเป็นสาเหตุของการเกิดค่านิยมทั้งส่วนตัววัยรุ่นและค่านิยมของสังคม

ไฮแมน (เอริสา มโนธรรม.2551:78;อ้างอิงจาก Hyman.1974)ได้ทำการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีส่วนในการส่งผลกระทบทำให้เกิดความแตกต่างในการเลือกรับสื่อชนิดต่าง ๆ

2.2.11.2 งานวิจัยในประเทศ

เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ (2542:50) ได้ทำการศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร หลังจากการทดลองพบว่า นักเรียนมีการประหยัดมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นิลุบล เจริญพีช(2550:80) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเขตเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลต่อการได้รับการยอมรับ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และการอบรมสั่งสอนของผู้ปกครองกับการเลียนแบบการแต่งกายมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า การเลียนแบบเพื่อน คือ การถ่ายทอดทางสังคมและการชักจูงที่อาศัยความสมัครใจในการยอมรับโดยสมาชิกจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามค่านิยมของกลุ่ม โดยถ้าไม่ปฏิบัติตามจะไม่ได้รับการยอมรับและถูกขับออกจากกลุ่ม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

3.1 ข้อมูลโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนรัฐบาล เดิมสังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา ตั้งอยู่ในบริเวณโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง เลขที่ ๑๗๖ ถนนประสานมิตร อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร (ปัจจุบัน คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถนนสุขุมวิท ซอยสุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร) รหัสไปรษณีย์ ๑๐๑๑๐ โรงเรียนนี้เปิดสอนวันแรกเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๕ มีอาคาร ๒ หลัง เป็นอาคารเรียน ๑ หลัง รับนักเรียนเข้าเรียนมัธยม ๑ จำนวน ๖๔ คน และเปิดสอนชั้นสูงขึ้น ปีละชั้นตามลำดับ

พ.ศ. ๒๔๙๗ โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ประสานมิตรได้รับการยกฐานะโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ขึ้นเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ตาม พ.ร.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา โรงเรียนประสานมิตร จึงเปลี่ยนเป็นโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เรียกว่า ม.วศ. พ.ศ. ๒๕๐๙ กระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุมัติให้โรงเรียนมัธยมสาธิต เป็น "โรงเรียนมัธยมแบบประสม" แห่งแรกของกรุงเทพมหานคร เปิดสอนวิชาการต่างๆ หลายสายวิชา ตามความต้องการของ ผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัด ความสามารถ และความพอใจ ผลการเรียนการสอน "มัธยมแบบประสม" นี้ ทำให้กระทรวงศึกษาธิการหันมาสนใจจัดตั้ง โรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งในกรุงเทพมหานคร (ที่โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย) และต่างจังหวัดอีกเกือบ ๕๐ โรงเรียน ทดลองวิธีการอยู่เกือบ ๑๐ ปี จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาระดับมัธยมครั้งใหญ่ คือ หลักสูตรมัธยมศึกษาพุทธศักราช ๒๕๒๑

วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๑๗ คณะรัฐมนตรีให้ยกฐานะวิทยาลัยวิชาการศึกษาเป็นมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ และประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๗ ดังนั้น โรงเรียนสาธิตแห่งนี้เปลี่ยนชื่อเป็น โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้ชื่อย่อว่า ม.มศ. ตามชื่อย่อของมหาวิทยาลัยและใช้รูปแบบของตรามหาวิทยาลัยเป็นตราของโรงเรียน วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๔ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประกาศรวมโรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประกาศให้แยกการบริหารโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นฝ่ายมัธยม และฝ่ายประถม โดยให้มี ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) และผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) เป็นผู้บริหารงานของแต่ละโรงเรียน

พ.ศ. ๒๕๓๙ ทางโรงเรียนได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์ ๘ ชั้น พื้นที่ ๑๖,๐๐๐ ตารางเมตร งบประมาณค่าก่อสร้าง ๑๔๐ ล้านบาท เป็นเงินที่ได้รับการจัดสรรจากสำนักงานงบประมาณ ๑๑๐ ล้านบาท และทางโรงเรียนหาสมทบอีก ๓๐ ล้านบาท จัดพิธีวางศิลาฤกษ์เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๙ โดยสมเด็จพระพุฒาจารย์เจ้าอาวาสวัดสระเกศ กรุงเทพมหานคร เป็นองค์ประธานในพิธีวางศิลาฤกษ์ และในการก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์หลังนี้ต้องรื้ออาคารเดิมออก ๓ หลัง คือ อาคาร ๓ อาคาร ๔ และอาคารพยาบาล เมื่อก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์หลังนี้แล้วเสร็จจะต้องรื้ออาคาร ๑ ออก เพื่อปรับปรุงสภาพภูมิสถาปัตย์ให้สวยงามร่มรื่น ปัจจุบันโรงเรียนเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ระดับชั้นละ ๖ ห้องเรียน รวม ๓๖ ห้องเรียน มีนักเรียนประมาณ ๑,๖๐๐ คน อาจารย์และเจ้าหน้าที่ ๑๒๕ คน นักการภารโรง คนงาน คนครัวและลูกจ้าง ๔๐ คน มีพื้นที่ประมาณ ๑๓ ไร่ ๓ งาน

3.2 หลักการและจุดหมาย

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ใช้หลักการและจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๔ (กรมวิชาการ, ๒๕๕๔ : ๔) ในการจัดหลักสูตรของโรงเรียนดังนี้

3.2.1 หลักการ

- (1) เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- (2) เป็นการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
- (3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ
- (4) เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลาและการจัดการเรียนรู้
- (5) เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอน ผลการเรียนรู้และประสบการณ์

3.2.2 จุดหมาย

- (1) เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์
- (2) มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียนและรักการค้นคว้า
- (3) มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิดวิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์
- (4) มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญญาและทักษะในการดำเนินชีวิต
- (5) รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
- (6) มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
- (7) เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- (8) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม
- (9) รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

นอกจากนั้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ยังจัด หลักสูตรโดยยึดปรัชญาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำหนดว่า สิกขา วิรุฬหิ สมฺปตฺตา ซึ่งมีความหมายว่า การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม (EDUCATION IS GROWTH)

โรงเรียนจึงกำหนดปณิธานว่า โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาโรงเรียนให้เป็นต้นแบบด้านการจัดการเรียนการสอน สามารถสาธิต ทดลอง วิจัยและเผยแพร่การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างมีคุณภาพ สามารถผลิตและพัฒนาเยาวชนให้เป็นคนเก่ง มีวินัยเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม มีน้ำใจนักกีฬา รู้จักเสียสละ เพื่อส่วนรวม ส่งเสริมและอนุรักษ์ความเป็นไทย อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

โรงเรียนกำหนดภาพความสำเร็จที่คาดหวังให้สอดคล้องกับหลักการ จุดหมายของ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปรัชญา ปณิธานของโรงเรียนว่า โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เป็นหน่วยงานที่มีระบบการบริหารงานที่สามารถดำเนินการ ได้โดยอิสระและสามารถจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานได้อย่างมีคุณภาพ โดยเน้นการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ทดลอง สาธิตและเผยแพร่องค์ความรู้ทางการศึกษาให้สถาบันการศึกษาอื่นๆ เป็น หน่วยงานที่มีความพร้อมทั้งสถานที่ อุปกรณ์และบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอน พร้อมทั้งจะสนับสนุนส่งเสริมการฝึกสอน/ฝึกงานของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ระดับต่างๆ โรงเรียน สาธิตฯ เป็นสถานที่มุ่งผลิตและพัฒนาเยาวชนให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ มีสติปัญญาและ ความรู้ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาได้ดี มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพที่ดีขึ้น สามารถ ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและชำนาญ มีทักษะการจัดการและรู้จักเสียสละ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีทักษะการสื่อสาร ทำงานร่วมกับ ผู้อื่นได้ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ส่งเสริมวัฒนธรรมอนุรักษ์ไทยเพื่อการดำรงชีวิตและสามารถอยู่ร่วมกับ ผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โรงเรียนกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ไว้ว่า

“รอบรู้วิชาการ ชำนาญเทคโนโลยี มีวินัยและคุณธรรม เป็นแกนนำสังคม”

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 685 คน แบ่งเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน เป็นนักเรียนชาย 114 คน และนักเรียนหญิง 125 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 210 คน เป็นนักเรียนชาย 97 คนและนักเรียนหญิง 113 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 236 คน เป็นนักเรียนชาย 103 คน และนักเรียนหญิง 133 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 340 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 119 คน เป็นนักเรียนชาย 57 คน และนักเรียนหญิง 62 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 104 คน เป็นนักเรียนชาย 48 คน และนักเรียนหญิง 56 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 117 คน เป็นนักเรียนชาย 51 คน และนักเรียนหญิง 66 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane.1970:887) โดยการใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกประชากร ออกเป็น 3 ระดับชั้น ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 210 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 236 คน

2. ผู้วิจัยจำแนกประชากร ในแต่ละระดับชั้นเป็นเพศ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน เป็นนักเรียนชาย 114 คน และนักเรียนหญิง 125 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 210คน เป็นนักเรียนชาย 97 คน และนักเรียนหญิง 113 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 236 คน เป็นนักเรียนชาย 103 คน และนักเรียนหญิง 133 คน

3. ผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากตารางของยามาเน่ (Yamane.1967:886-887) พบว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 340 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วนประชากร : กลุ่มตัวอย่าง = 2 : 1 ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 119 คน เป็นนักเรียนชาย 57 คน และนักเรียนหญิง 62 คน นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 104 คน เป็นนักเรียนชาย 48 คน และ นักเรียนหญิง 56 คน และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 117 คน เป็นนักเรียนชาย 51 คน และนักเรียนหญิง 66 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นและเพศ

ระดับชั้น	เพศ				รวม	
	ชาย		หญิง			
	ประชากร	กลุ่ม ตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่ม ตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่ม ตัวอย่าง
มัธยมศึกษาปีที่ 4	114	57	125	62	239	119
มัธยมศึกษาปีที่ 5	97	48	113	56	210	104
มัธยมศึกษาปีที่ 6	103	51	133	66	236	117
รวม	314	104	371	124	685	340

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน และเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น () มัธยมศึกษาปีที่ 4
() มัธยมศึกษาปีที่ 5
() มัธยมศึกษาปีที่ 6
3. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม(G.P.A.) ในภาคเรียนที่ผ่านมา
4. รายได้เฉลี่ยของผู้ปกครอง.....บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ
 - 2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนของ อารยา สนโต (2550)
 - 2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน โดยใช้แนวคิดจากข้อ 2.1 และข้อ 2.2
- ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่วงว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ในขณะที่เรียนนักเรียนตั้งใจฟังครูสอน ทุกครั้ง					
00	นักเรียนมักขาดเรียนในบางวิชา					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
(คะแนน)			(คะแนน)		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตเพื่อสร้างนิยาม ศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตของ สัมพรณี เสดสุขบรรณ(2549:85-86)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุงอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุงอนาคตให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างใดช่องว่างหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือ มีส่วนช่วยให้ประสบความสำเร็จในอนาคต					
00	นักเรียนเรียนเพื่อให้ผ่านไปในแต่ละวันเท่านั้น					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)			ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามลักษณะมุงอนาคต ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	มีลักษณะมุงอนาคตมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	มีลักษณะมุงอนาคตน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

4.2 ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวของ วันทนีย์ อุบลเยี่ยม (2545:149)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวเพื่อให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวความคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริงบ้าง จริง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว เมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เมื่อผู้ปกครองสั่งให้ช่วยทำงาน นักเรียนไม่เคยขัดคำสั่ง					
00	นักเรียนไม่เคยสนใจเรื่องต่างๆของสมาชิกในครอบครัว					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

	(คะแนน)
จริงที่สุด	ให้ 5
จริง	ให้ 4

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

	(คะแนน)
ให้	1
ให้	2

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
(คะแนน)			(คะแนน)		
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์ประเมินค่าความหมายแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 คะแนน หมายถึง มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 คะแนน หมายถึง มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 -2.33 คะแนน หมายถึง มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองของ ญัฐวรรณ กาบคำ(2551) ธาราวดี อธิมาทรานนท์ (2548) และวรสิริ ลิขิตวงศ์ (2547)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะของแบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จจริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0.	ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนให้นักเรียน					
00.	ผู้ปกครองไม่เคยให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เมื่อ รู้ว่านักเรียนมีปัญหาด้านการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
(คะแนน)			(คะแนน)		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง
 ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทาง
 กายภาพของการเรียนเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนของธนาวรรณ ธนพดี
 (2550)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>สถานที่เรียน</u>					
0.	ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
00.	ห้องเรียนคับแคบ					
	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน</u>					
0.	สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัยเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					
00.	ห้องเรียนมีอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างเพียงพอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
	(คะแนน)			(คะแนน)	
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
(คะแนน)			(คะแนน)		
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของ ขจรธนาวรรณ ธนพดี (2550) ศักดิ์ดา พยัคฆโส (2545) และประกายทิพย์ พิชัย (2539)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวความคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้างจริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เมื่อนักเรียนอ่าน

ข้อความนี้แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
000	การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู นักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู นักเรียนไม่เคยปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับครู					
000	การปฏิบัติของครูต่อนักเรียน ครูส่วนใหญ่ให้ความเป็นกันเองกับ นักเรียน ครูไม่รับฟังความคิดเห็นของนักเรียนเลย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
(คะแนน)			(คะแนน)		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับครู
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับครู
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อนเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนของ ประกายทิพย์ พิชัย (2539)

8.3 ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวความที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating

Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้างจริง น้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้แล้ว

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เมื่อเพื่อนอ่านหนังสือนักเรียนก็จะทำตาม					
00	เมื่อเพื่อนเล่นกันในเวลาเรียนนักเรียนก็จะเล่นด้วย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
	(คะแนน)			(คะแนน)	
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนน้อย

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมเพื่อสร้าง
นิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของณนุช สุนทรศิริ (2544)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์

เฉพาะตามแนวที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริง
บ้างจริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมเมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้
แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายงานจาก ครูนักเรียนจะรีบทำให้เสร็จในชั่วโมง					
00	นักเรียนไม่ชอบอ่านหนังสือทบทวน บทเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
(คะแนน)			(คะแนน)		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปทดลองใช้

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นปีที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามการวิจัย

2.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.344 - 7.529

2.2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.086 - 7.528

2.3 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.536 - 7.245

2.4 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.930 - 14.167

2.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.170 - 8.041

2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.570 - 8.297

2.7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.303 - 8.176

2.8 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.095 - 5.417

3. ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .731

3.2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .800

3.3 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .789

3.4 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

3.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .866

3.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .830

3.7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .835

3.8 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .711

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาต ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้น ที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในระหว่างวันที่ 9-12 กุมภาพันธ์ 2552 จำนวน 340 ฉบับ และได้รับแบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 340 ฉบับ ที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ตอบมาตรวจหาความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นนำมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test

2.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – distribution
r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
X_1	แทน	เพศ : ชาย
X_2	แทน	เพศ : หญิง
X_3	แทน	ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 4
X_4	แทน	ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 5
X_5	แทน	ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 6
X_6	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_7	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

X_8	แทน	นิสัยทางการเรียน
X_9	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคต
X_{10}	แทน	ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว
X_{11}	แทน	การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง
X_{12}	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X_{13}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{14}	แทน	การเลียนแบบเพื่อน
Y	แทน	การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยการใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศและระดับชั้น

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และการเลียนแบบเพื่อน และการใช้

เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศและระดับชั้น ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศและระดับชั้น

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	156	45.88
	หญิง	184	54.12
	รวม	340	100.00
ระดับชั้น	มัธยมศึกษาปีที่ 4	119	35.00
	มัธยมศึกษาปีที่ 5	104	30.59
	มัธยมศึกษาปีที่ 6	117	34.41
	รวม	340	100.00

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 340 คน เมื่อ จำแนกตาม เพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54.12 รองลงมาเป็นเพศชาย คิด เป็นร้อยละ 45.88

จำแนกตามระดับชั้น พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมา เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 30.59 และเป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 34.41

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้าน ส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านส่วน ครอบครั ได้แก่ ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และ การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทาง กายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และ การเลียนแบบเพื่อน และการใช้ เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.07	.54	ปานกลาง
นิสัยทางการเรียน	3.03	.40	ดีพอใช้
ลักษณะมุ่งอนาคต	3.46	.46	ปานกลาง
ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว	3.05	.49	ปานกลาง
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	77719.02	73704.37	สูง
การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง	3.54	.63	ปานกลาง
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.20	.39	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.27	.48	ดีพอใช้
การเลียนแบบเพื่อน	2.88	.50	ปานกลาง
การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม	3.09	.47	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีนิสัยทางการเรียนดีพอใช้ มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวปานกลาง มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้ มีการเลียนแบบเพื่อนปานกลาง และมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	Y
X ₁	1.000	-1.000**	.030	.004	-.033	-.336**	-.118*	-.066	-.144**	.158**	.109*	-.030	-.006	.083	-.098*
X ₂		1.000	-.030	-.004	.033	.336**	.118*	.066	.144**	-.158**	-.109*	.030	.006	-.083	.098*
X ₃			1.000	-.487**	-.532**	.154**	-.045	.105*	.210**	.084	.320**	.132**	.188**	-.092*	.044
X ₄				1.000	-.481**	-.156**	.003	-.067	-.196**	-.031	-.241**	-.067	-.114*	.088	-.034
X ₅					1.000	-.003	.043	-.041	-.021	-.054	-.087	-.068	-.078	.007	-.012
X ₆						1.000	.007	.246**	.290**	.012	.214**	.282**	.309**	-.123*	.237**
X ₇							1.000	.030	-.043	-.034	-.080	-.023	-.076	.147**	-.005
X ₈								1.000	.499**	.203**	.244**	.353**	.438**	-.028	.630**
X ₉									1.000	.108*	.420**	.396**	.507**	-.044	.468**
X ₁₀										1.000	.067	.046	-.033	-.027	.230**
X ₁₁											1.000	.417**	.347**	-.059	.360**
X ₁₂												1.000	.434**	-.118*	.356**
X ₁₃													1.000	-.022	.507**
X ₁₄														1.000	.161**
Y															1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) นิสัยทางการเรียน (X_8) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_9) ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว (X_{10}) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และการเลียนแบบเพื่อน (X_{14}) และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : หญิง (X_2)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (X_1)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_3) มัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_4) มัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_5) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5 และตาราง 6

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	5	40.927	8.185	78.207**
Residual	334	34.957	.105	
Total	339	75.884		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า มี 5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรอิสระทั้ง 5 ปัจจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์หักดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₈	.533	.050	.453	.630	.397	222.442**
X ₈ , X ₁₃	.260	.043	.261	.680	.463	145.143**
X ₈ , X ₁₃ , X ₁₄	.181	.035	.193	.704	.496	110.147**
X ₈ , X ₁₃ , X ₁₄ , X ₁₁	.120	.030	.161	.722	.521	90.969**
X ₈ , X ₁₃ , X ₁₄ , X ₁₁ , X ₁₀	.137	.037	.141	.734	.539	78.207**
a = -.737						
R = .734						
R ² = .539						
SE _{est} = .32352						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย เรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิสยทางการเรียน (X₈) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X₁₃) การเลียนแบบเพื่อน (X₁₄) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X₁₁) และการงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว (X₁₀) ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัย สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.90 จึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = -.737 + .533 X_8 + .260 X_{13} + .181 X_{14} + .120 X_{11} + .137 X_{10}$$

สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .453 X_8 + .261 X_{13} + .193 X_{14} + .161 X_{11} + .141 X_{10}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 685 คน แบ่งเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน เป็นนักเรียนชาย 114 คน และนักเรียนหญิง 125 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 210 คน เป็นนักเรียนชาย 97 คนและนักเรียนหญิง 113 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 236 คน เป็นนักเรียนชาย 103 คน และนักเรียนหญิง 133 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 340 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 119 คน เป็นนักเรียนชาย 57 คน และนักเรียนหญิง 62 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 104 คน เป็นนักเรียนชาย 48 คน และนักเรียนหญิง 56 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 117 คน เป็นนักเรียนชาย 51 คน และนักเรียนหญิง 66 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane .1970:887) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.344 – 7.529 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .731

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.086 - 7.528 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .800

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.536 – 7.245 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .789

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.930 – 14.167 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.170 – 8.041 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .866

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5

ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.570 – 8.297 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .830

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.303 – 8.176 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .835

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.095 – 5.417 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .711

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับ นักเรียนช่วงชั้น ที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในระหว่างวันที่ 9 -12 กุมภาพันธ์ 2552 จำนวน 340 ฉบับ และได้รับแบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 340 ฉบับที่นักเรียนช่วงชั้น ที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ตอบมาตรวจหาความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นนำมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) นิสัยทางการเรียน (X_8) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_9) ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว (X_{10}) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และ การเลียนแบบเพื่อน (X_{14})

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : หญิง (X_2)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (X_1)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_3) มัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_4) มัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_5) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย เรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_8) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) การเลียนแบบเพื่อน (X_{14}) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว (X_{10})

5. สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = -.737 + .533 X_8 + .260 X_{13} + .181 X_{14} + .120 X_{11} + .137 X_{10}$$

5.2 สมการพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .453 X_8 + .261 X_{13} + .193 X_{14} + .161 X_{11} + .141 X_{10}$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) นิสัยทางการเรียน (X_8) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_9) ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว (X_{10}) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และ การเลียนแบบเพื่อน (X_{14}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนอยู่เป็นพื้นฐาน มีความพร้อมทางด้านวิชาการต่างๆ ในระดับที่สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความเอาใจใส่ในการเรียน กระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด ปรึกษาครู เมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียน และศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เวลาส่วนใหญ่ของนักเรียนจึงหมดไปกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ดังที่ ลินด์แกรน(พัชรินทร์ สมหมาย.2549:117; อ้างอิงจาก Lindgren.1969) กล่าวว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีปฏิบัติตนทางการเรียนร้อยละ 33 ความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 ขาวนปัญหา ร้อยละ 15 นอกนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.2 นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน ขยันทำการบ้าน อ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน จัดตารางอ่านหนังสืออยู่เสมอ รู้จักแบ่งเวลา ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง เข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ กล้าซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย ส่งงานตามเวลาที่ครูกำหนดและรู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538:1) กล่าวว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี จะมีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กนกอร จุสนิธ (2549:81) ที่ศึกษาเรื่ององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า นิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สัมพรณี เสตสุบรรณ(2549:63-64)ที่ศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพลีลา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น นิสัยทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก สามารถคาดการณ์ไกลถึงประสิทธิผลของการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม จะทำให้ตนประสบผลสำเร็จในด้านการเรียน การทำงานในอนาคต นักเรียนจะมีการวางแผนเป้าหมายชีวิตของตน และจะพยายามทำให้สำเร็จ ดังที่ ปียกาญจน์ กิจอุดมทรัพย์ (2539:64) กล่าวว่า ลักษณะมุ่ง

อนาคตที่ดีจะทำให้มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค สามารถวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับการศึกษา การประกอบอาชีพ ศึกษาหาความรู้อยู่เสมอเพื่อความก้าวหน้าในอนาคต

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทิพย์วรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541:73) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคต จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.4 ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายภายในครอบครัวมาก มีการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายภายในครอบครัวจะใช้เวลาในการทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระให้ผู้ปกครอง นักเรียนจึงมีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติมากกว่านักเรียนที่ไม่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ดังนั้นเวลาที่มีจึงน้อยลงไปด้วย ทำให้นักเรียนได้รู้ถึงคุณค่าของเวลา และใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากกว่านักเรียนที่ไม่มีภาระที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กันยา สุพรรณกุล (2551:72) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่าภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.5 การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองมาก มีการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสม

มาก ทั้งนี้เพราะ การที่ผู้ปกครองเอาใจใส่แก่นักเรียนโดยการให้ความสนใจ ให้ความช่วยเหลือ และร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนกับนักเรียนทุกๆด้าน คือ การเอาใจใส่ทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกายและเงินให้แก่เรียนอย่างเพียงพอ และเอาใจใส่ทางด้านวาจา ได้แก่ การพูดคุยปรึกษา การให้ความสนใจ และชี้แนะวางแผนการเรียน ซึ่งการที่ผู้ปกครองเอาใจใส่แก่นักเรียนในทุกๆด้านนั้นจะส่งเสริมให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียนดีแล้วยังทำให้นักเรียนต้องการตอบแทนความรักความเอาใจใส่ที่ผู้ปกครองมีให้กับนักเรียน ด้วยการตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้าน เมื่อมีเวลาว่างก็จะทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ และศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และเมื่อเวลาที่นักเรียนไม่สนใจการเรียน ไม่ทำการบ้าน ไม่ทบทวนบทเรียน ผู้ปกครองก็จะช่วยกดดันดูแลหรือตักเตือนให้นักเรียนได้ใช้เวลาอย่างถูกต้องเหมาะสม และไม่ให้นักเรียนใช้เวลาไปกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ เช่น การโดดเรียนหรือการเที่ยวเตร่ตามห้างสรรพสินค้า เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนที่มีผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริพร ดาววัน (2540:96) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดา มารดาให้การดูแลเอาใจใส่พร้อมที่จะสนับสนุนด้านการเรียน นักเรียนจะเกิดความสนใจและเห็นความสำคัญของการเรียนแต่ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดา มารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจ ทำให้นักเรียนรู้สึกท้อแท้ ขาดความมานะพยายามในการเรียน

ดังนั้น การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.6 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี มีการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ การที่บรรยากาศในชั้นเรียนหรือสถานที่ที่นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความสะอาด ปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวน แสงสว่างเพียงพอ ห้องเรียนไม่แออัด คับแคบ เมื่อเทียบกับปริมาณของจำนวนนักเรียน สถานที่เรียนมีความพร้อมทางอุปกรณ์อำนวยความสะดวก มีสื่อการเรียนทันสมัยและมีคุณภาพสำหรับการใช้งาน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดบรรยากาศที่อยากจะเรียนรู้ มีความสุขในการเรียน และไม่เบื่อหน่ายการเรียน นักเรียนจึงเกิดความตั้งใจเรียนในเวลาเรียน รู้สึกมีสมาธิในการเรียนมากขึ้น สื่อและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการเรียนรู้ต่างๆทำให้นักเรียนใช้เวลาที่จะเรียนรู้และเกิดความต้องการที่จะศึกษาค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆมากขึ้น ซึ่งลักษณะทางกายภาพที่ดีเหล่านี้ล้วนส่งเสริมการ

เรียนรู้ของนักเรียน รวมไปถึงการประพฤติปฏิบัติที่ดีในการเรียนด้วย นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทรสิริณเสวตไอยาราม (2549:67-77) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะการที่ครูให้ความรู้ ความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น ให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เป็นที่ปรึกษาที่ดีเมื่อนักเรียนมีปัญหา พฤติกรรมดังกล่าวนี้จะทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามเวลาที่กำหนด กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน มาเรียนทุกวันโดยสม่ำเสมอ เข้าชั้นเรียนตรงเวลา และเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู นักเรียนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ดังที่ บงกช โควินท์ (2544:64) ได้กล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่าการสอนในโรงเรียนไม่ดี เด็กอาจมีปัญหาด้านนี้เนื่องจากโรงเรียนและครู กล่าวคือโรงเรียนบางแห่งไม่เอาใจใส่ให้ความรักและความเข้าใจนักเรียนเท่าที่ควร ซึ่งมักจะสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้มาก

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.8 การเลียนแบบเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีการเลียนแบบเพื่อนมาก มีการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนในวัยนี้อยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งจะเห็นความสำคัญของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกันมาก ต้องการได้รับการยอมรับจากกลุ่มด้วยการประพฤติตามอย่างเพื่อน รวมไปถึงการใช้เวลาในการเรียนหรือการทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งการที่

นักเรียนมีเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน ทำกิจกรรมต่างๆ คล้ายกัน หากเพื่อนนักเรียนในกลุ่มมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม คือ การตั้งใจเรียน ทำการบ้าน ทบทวนบทเรียน เข้าชั้นเรียนตรงเวลา ห่มั่น คำนวณหาความรู้เพิ่มเติม นักเรียนจึงปฏิบัติตามอย่างเพื่อน ดังที่ สุชา จันทน์เอม (2542:153-154) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรสนาวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อวดหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทางมีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์กลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำไปเพื่อความโก้เก๋และเพื่อให้เกิดเป็นจุดสนใจขึ้นแม้จะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรรถอลันซ์ เพชรทองคำ (2551:76) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นการเลียนแบบเพื่อน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่

เพศ : หญิง อภิปรายผลได้ดังนี้ เพศ:หญิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนหญิงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ โดยธรรมชาตินักเรียนหญิงมีความตั้งใจเรียน ไม่พูดคุยขณะเรียนหนังสือ มีสมาธิในการเรียน เข้าชั้นเรียนตรงเวลา ทบทวนบทเรียน อดทนต่ออุปสรรค มีความกระตือรือร้น สนใจในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ จัดตารางอ่านหนังสือ มีการวางแผนการใช้เวลาในการเรียน และมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายอยู่เสมอ

ดังนั้นเพศ:หญิง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่

เพศ : ชาย อภิปรายผลได้ดังนี้ นักเรียนชายมีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนชายมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย ทั้งนี้เพราะ ธรรมชาติของนักเรียนชายไม่ค่อยสนใจเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ชอบทำกิจกรรมอื่นๆที่ทำหายมากกว่า ต้องการความเป็นอิสระ มีความเป็นตัวของตัวเอง ชอบพูดคุยในขณะที่เรียนหนังสือ ไม่ชอบทบทวนบทเรียน ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่กลุ่มต้องการ ทำให้ใช้เวลาที่ไม่เหมาะสม และนักเรียนชายจะสนใจกับสิ่งแวดลอมต่างๆเช่น การคบเพื่อนต่างเพศ เล่นเกมคอมพิวเตอร์ เล่นกีฬา มากกว่าเพศหญิง ดังนั้นนักเรียนชายจึงมองเรื่องการเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย และพยายามที่จะหลีกเลี่ยงเช่น ไม่ส่งงานตามที่กำหนด ไม่เข้าห้องเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างไม่ตั้งใจ และสนใจเพื่อนมากกว่าที่จะสนใจเรื่องเรียน ไม่รู้จักบังคับตนเอง จึงทำให้นักเรียนชายใช้เวลาเรียนไม่เหมาะสม

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณา ปุณฺณโชติ. (กฤษดา ประทีปรัตน์.2549:18;2528:198.) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในระดับมหาวิทยาลัยพบว่า นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมการเรียนสูงกว่านักศึกษาชายในพฤติกรรม การเขียน การทำการบ้าน ทำรายงานทันกำหนด จัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาพร้อมเสมอ เป็นต้น

ดังนั้น เพศ : ชาย จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_3) มัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_4) มัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_5) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7) อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ระดับชั้น:มัธยมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีพื้นฐานและประสบการณ์ในการเรียนและมีการเตรียมพร้อมมากขึ้นจากมัธยมศึกษาตอนต้น และเป็นเวลาที่นักเรียนเรียนแผนการเรียนที่ตนเองได้เลือกไว้ตามที่ตนเองถนัดและสนใจ นอกจากนี้้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้นมีเนื้อหาวิชาที่ยากขึ้นนักเรียนจึงมีความตั้งใจ และมีความมุ่งมั่นในการเรียน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียน

เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนเข้าสู่มหาวิทยาลัยด้วย ดังนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย ทั้งนี้ เพราะ นักเรียนขาดการเตรียมความพร้อมในการเรียนในระดับสูงขึ้น ประกอบกับนักเรียนขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่มีความถนัดในแผนการเรียนหรือในรายวิชาที่ยากขึ้นทำให้เกิดปัญหาในการเรียน และไม่เห็นถึงความสำคัญของการเรียนในระดับนี้ ทำให้ไม่มีความตั้งใจเอาใจใส่ในการเรียนอย่างเพียงพอ นอกจากนี้นักเรียนยังต้องปรับตัวกับสภาพแวดล้อมทางการเรียนใหม่และสังคมที่เปลี่ยนไป จึงไม่สนใจเรื่องเรียนเท่าที่ควร ดังนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย

3.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้ เพราะ นักเรียนบางคนมีปัญหาในการเรียนน้อย นักเรียนสามารถปรับตัวด้านการเรียนมาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พอเรียนในระดับสูงขึ้นจึงสามารถที่จะเรียนรู้ระบบการเรียนการสอนได้มากขึ้น และนักเรียนยังมีการศึกษาหาความรู้อย่างสม่ำเสมอ ปฏิบัติตามคำแนะนำของครูผู้สอน เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีการปรับตัวเข้ากับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ทำให้มีการช่วยเหลือกันในการเรียนมากขึ้น ดังนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคน มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย ทั้งนี้ เพราะนักเรียนบางคนไม่สามารถที่จะทำความเข้าใจบทเรียน หรือไม่สามารถที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ ประกอบกับเริ่มสนิทสนมกับเพื่อนๆ ซึ่งเพื่อนบางกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนและความประพฤติที่ไม่เหมาะสม เทียวเตรไม่สนใจการเรียน ประกอบกับนักเรียนเริ่มคุ้นเคยในวิชาเรียนและสภาพแวดล้อมทางการเรียนแล้ว ทำให้ไม่มีความกดดันมากเท่าแต่ก่อน นักเรียนจึงเริ่มไม่ตั้งใจเรียนเรียนเพื่อให้ผ่านไปวันๆ เท่านั้น เพราะส่วนใหญ่จะใช้เวลาสนุกสนานกับเพื่อน ดังนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย

3.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคน มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้ เพราะ เมื่อนักเรียนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นปีของการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนเห็นความสำคัญของการเรียนมากขึ้น มี

ความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง และมีความทะเยอทะยานด้านการเรียนสูง มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ทุ่มเทร่างกายและแรงใจในการใช้เวลาเรียนอย่างคุ้มค่า สามารถที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ ประกอบกับความสามารถที่จะทำความเข้าใจบทเรียนได้ดี และเริ่มวางแผนอนาคต จึงมีการตั้งเป้าหมายในชีวิตด้านต่าง ๆ เช่น คณะที่อยากจะเข้าศึกษาต่อ ซึ่งสอดคล้องกับอาชีพที่ตนเองอยากทำในอนาคต ดังนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย ทั้งนี้ เพราะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนขาดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ไม่สามารถค้นพบความถนัดความสนใจ และความสามารถของตนเองและเมื่อใกล้การสอบเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ความเครียดและความกดดันที่มากของนักเรียนกลายเป็นนักเรียนเกิดความรู้สึกท้อแท้ เบื่อหน่ายต่อการเรียนและการอ่านหนังสือสอบ นักเรียนขาดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ดังนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย

ดังนั้น ระดับชั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

3.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงบางคน มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งอุปกรณ์การเรียน หนังสือตำราเรียน พร้อมสนับสนุนการเรียนพิเศษและกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ ทั้งด้านวิชาการและด้านอื่นๆ เช่น กีฬา ดนตรี ภาษา เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่เปิดกว้าง ผลักดันพลังความคิดสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นในการขวนขวายหาความรู้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงบางคนมีการใช้ทุนทรัพย์ในการเรียนมาก เช่น การเรียนพิเศษ และการไปซัมเมอร์ต่างประเทศ เป็นต้น ทำให้นักเรียนต้องการที่จะเรียนให้ได้ประสบความสำเร็จอย่างที่ทุ่มเทไป จึงตั้งใจเรียนเอาใจใส่ในการเรียน ขยันหมั่นเพียรในการทบทวนบทเรียนมาก ดังนั้น นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงบางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก

นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงบางคน มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย ทั้งนี้เพราะ แม้ผู้ปกครองจะสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดีแต่นักเรียนกลับคิดว่าครอบครัวมีพร้อมทุกอย่าง เคยชินกับกับความสะดวกสบาย คิดว่าไม่จำเป็นต้องกระตือรือร้น ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติม เป็นการสร้างนิสัยที่เฉื่อยชา ไม่กล้าเผชิญอุปสรรคและความยากลำบาก ไม่แสวงหาสิ่งท้าทายใหม่ๆ ในชีวิต เพราะคิดว่าทางบ้านมีกำลังที่จะสนับสนุนทุก

สิ่งที่นักเรียนต้องการ นักเรียนจึงไม่พยายามใช้เวลาที่จะเรียนรู้ ไม่ตั้งใจเรียน ไม่ทบทวนบทเรียน ไม่เห็นความสำคัญของการเรียน และนักเรียนคิดว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนที่ค่าใช้จ่ายสูงจึงไม่ได้วิตกกังวลในผลการเรียนซึ่งจะมีผลต่ออนาคต คือเรียนแบบให้ผ่านไปแต่ละวันไม่มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน และนักเรียนที่มีทุนทรัพย์มากมีโอกาที่จะทำอะไรหลายๆอย่าง โดยการนำทรัพย์สินที่ตนมีไปใช้ในด้านอื่นๆที่ไม่เกี่ยวข้องในการเรียนได้ เช่น การเที่ยวเตร่ ดูหนังฟังเพลง เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงบางคนจึงมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมน้อย

ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จึงไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย เรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_8) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) การเลียนแบบเพื่อน (X_{14}) การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) และภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว อภิปรายผลได้ดังนี้

4.1 นิสัยทางการเรียน เป็นปัจจัยอันดับแรกที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี ทำให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดีจะมีความประพฤติปฏิบัติทางการเรียนดี คือ มีความตั้งใจความเอาใจใส่ในการเรียน เข้าเรียนสม่ำเสมอ กล้าซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัย ส่งงานที่ได้รับมอบหมายในเวลาที่กำหนด อ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียนและทบทวนบทเรียนหลังจากที่เรียนไปแล้ว และแบ่งเวลาในการจัดตารางการอ่านหนังสือ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ถ้านักเรียนแสดงออกเป็นประจำจนเป็นนิสัยก็จะทำให้นักเรียนใช้เวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสม ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538:1) กล่าวว่าผู้ที่มีนิสัยในการเรียนดีจะมีพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ และมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ การวางแผนการเรียน และการจัดกระบวนการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมิธ (นุจรี มุราชัย 2551:81;อ้างอิงจาก Smith. 1970) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 4 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักสร้างนิสัยการเรียนที่ดี คือ วางแผนในการเรียน และการทำงานให้มีประสิทธิภาพโดยการกำหนดตารางในการเรียน ตั้งสมาธิอย่างแน่วแน่ ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จในแต่ละวัน

ดังนั้น นิสัยทางการเรียน จึงเป็นปัจจัยอันดับแรกที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

4.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นปัจจัยอันดับสองที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครู ทำให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครู เกิดจากการที่ครูให้ความรัก ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ ให้ความใกล้ชิดเป็นกันเองกับนักเรียน ให้การยอมรับ การยกย่องชมเชย และเป็นທີ່ปรึกษาที่ดีในเวลาที่นักเรียนมีปัญหา จะทำให้นักเรียน มีกำลังใจ มีความกระตือรือร้น ตั้งใจเรียนและเอาใจใส่ในการเรียน เข้าเรียนสม่ำเสมอ กล้าซักถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว รวมทั้งให้ความเคารพ เชื่อฟังคำสั่งสอน และปฏิบัติตามคำสั่งของครู ส่งผลให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ดังที่ พรณี ชูทัย (ธนาวรรณ ธนพรดี.2551:87;อ้างอิงจากพรณี ชูทัย.2532) กล่าวว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนด้วย

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงเป็นปัจจัยอันดับสองที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

4.3 การเลียนแบบเพื่อน เป็นปัจจัยอันดับสามที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีการเลียนแบบเพื่อนมาก ทำให้มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกำลังอยู่ในช่วงของวัยรุ่น ซึ่งเพื่อนเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนในวัยนี้มาก นักเรียนในวัยนี้ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกันโดยการให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเรียนและเรื่องส่วนตัว ยอมรับฟังและสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในทุกๆเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความต้องการที่จะทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันเหมือนกับเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน นักเรียนจึงประพฤติตามอย่างเพื่อนรวมถึงการประพฤติปฏิบัติด้านการเรียน คือ การตั้งใจเรียนเอาใจใส่ในการเรียน การทบทวนบทเรียนให้กันและกัน ซักชวนกันศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และชักชวนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียน จึงทำให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ดังที่ สวนา พรพัฒน์กุล(2525) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้น จะเริ่มต้นจากบุคคลที่เด็กใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆห่างออกไปจากตัวเด็กตามพัฒนาการทางสังคมของเขา ตัวแบบที่เด็กชอบจะต้องเป็นแบบที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่เด็ก อาจเป็นเพื่อนและบุคคลอื่นๆที่แวดล้อมตัวเขาอยู่

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรรถนอลันซ์

เพชรทองคำ(2551:73) ที่ศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การเลียนแบบเพื่อน จึงเป็นปัจจัยอันดับสามที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

4.4 การเอาใจใส่การเรียนของผู้ปกครองเป็นปัจจัยอันดับสี่ที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การเอาใจใส่การเรียนมาก ทำให้มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้ เพราะ ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญที่ต้องส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาของนักเรียน ด้วยการให้ความเอาใจใส่โดยการจัดซื้อจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้แก่ นักเรียน หรือให้ทุนทรัพย์เพื่อใช้จ่ายเป็นอุปกรณ์การเรียน พร้อมคำชี้แนะ ให้คำปรึกษา แก่นักเรียนที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการเรียน ซึ่งการประพฤติปฏิบัติของผู้ปกครองต่อนักเรียนดังกล่าวทำให้นักเรียนเกิดแรงกระตุ้นที่จะต้องตอบสนองความรักความเอาใจใส่ที่ผู้ปกครองมีให้กับนักเรียน ด้วยการตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้าน เมื่อมีเวลาว่างก็จะทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ และศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ทำให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ดังที่ นิเทศ เจริญภักดิ์ (2543:32) กล่าวว่าครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็ก โดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กเป็นอย่างยิ่ง ทั้งในด้านบุคลิก ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติ และรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กก็ว่าได้ ในการศึกษาเล่าเรียน พ่อแม่ ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อย ผู้ปกครองที่มีความมุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตน เขายอมต้องการให้เด็กได้รับการศึกษาในระดับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้และประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี การที่พ่อแม่ ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจในการศึกษาของเด็ก ให้คำแนะนำในการเรียนแก่เด็กเป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กสามารถทำการศึกษเล่าเรียนจนประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี ย่อมให้การสนับสนุนการเรียนดี

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทรสิริณเสวตไอยาราม (2549:67-77) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การเอาใจใส่การเรียนรู้ของผู้ปกครอง จึงเป็นปัจจัยอันดับสี่ที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

4.5 ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว เป็นปัจจัยอันดับห้าซึ่งเป็นอันดับสุดท้ายที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวมาก ทำให้มีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว จะได้รับการปลูกฝังในเรื่องของการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ จากการที่นักเรียนต้องแบ่งเวลาในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวกับเวลาในการเรียน นักเรียนจึงรู้จักหน้าที่ของตนว่าต้องทำอะไร ต้องแบ่งเวลาอย่างไรให้เกิดความเหมาะสม และการที่นักเรียนที่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวจะมีเวลาน้อยกว่านักเรียนที่ไม่มีภาระที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ทำให้นักเรียนที่มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัวเห็นคุณค่าของเวลาที่เหลืออยู่ จึงมีความมุ่งมั่นพยายามตั้งใจเรียน หมั่นทบทวนบทเรียน และวางแผนในการใช้เวลา ส่งผลให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กันยา สุพรรณกุล (2551:76) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ภาระที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว จึงเป็นปัจจัยอันดับห้าที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลของการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการวางแผนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนใน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาและส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

(ฝ่ายมัธยม) เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การเลียนแบบเพื่อน การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง ภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

1.1 ปัจจัยนิัยทางการเรียน สามารถพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับแรก ดังนั้น ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ปกครอง ควรมีการปลูกฝังและส่งเสริมนิัยทางการเรียนที่ดีให้กับนักเรียน โดยการฝึกปฏิบัติให้นักเรียนรู้จักหน้าที่ของตนเอง เช่น ตั้งใจเรียนเอาใจใส่ในการเรียน ทำการบ้านทุกครั้งที่ได้รับมอบหมาย ทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ รู้จักการวางแผนการใช้เวลาเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

1.2 ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สามารถพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสอง ดังนั้น ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ปกครอง ควรจัดกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เป็นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูให้มีความแน่นแฟ้นมากขึ้น ซึ่งสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูที่ดี อันจะส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนได้

1.3 ปัจจัยการเลียนแบบเพื่อน สามารถพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม เป็นอันดับสาม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร ดังนั้น ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ปกครอง ควรสร้างตัวแบบที่ดีให้แก่เด็กนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามในการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมจากตัวแบบได้ และพัฒนาตัวแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดการเลียนแบบที่ดีกับกลุ่มนักเรียนด้วยกัน โดยเน้นให้นักเรียนทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม อันจะส่งผลให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมได้

1.4 ปัจจัยการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสี่ ดังนั้น ผู้ปกครองควรส่งเสริมสนับสนุนโดยการให้ความสนใจ ชักถาม แนะนำให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียน ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้นเวลาให้นักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนทางด้านวัตถุ ซึ่งได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกายและเงินให้แก่เด็กนักเรียนอย่างเพียงพอตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน และการสนับสนุนทางด้านวาจา ซึ่งได้แก่การให้ความสนใจและเอาใจใส่ให้คำปรึกษาและชี้แนะทางด้านการเรียนแก่นักเรียน เป็นต้น

1.5 ปัจจัยภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว สามารถพยากรณ์การใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับห้า ดังนั้น ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ปกครอง ควรฝึกให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานภายในครอบครัว รู้จักแบ่งเบาภาระพ่อแม่หรือผู้ปกครอง จะเป็นการฝึกการทำงานและการใช้เวลาที่เหมาะสมตั้งแต่เยาว์วัย อันจะส่งผลให้นักเรียนมีการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมได้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้น อื่นๆ เช่น นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 1-3 ระดับอุดมศึกษา และระดับมหาบัณฑิต เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม เช่น แผนการเรียน การอบรมเลี้ยงดู และการเรียนผ่านสื่อและเทคโนโลยี เป็นต้น

2.3 ควรเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีอื่นร่วมด้วย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ ควบคู่กับแบบสอบถาม เป็นต้น

2.4 ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนทั้ง 5 ปัจจัย ได้แก่ นิัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การเลียนแบบเพื่อน การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง และภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว มาพัฒนาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น เทคนิคแม่แบบ และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนก จันทร์ขจร .(2532,กรกฎาคม).การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.มิตรครู : 14-16.
- กันยา สุพรรณกุล .(2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา
การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐวรรณ กาบคำ.(2551) . การศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อยุทธศาสตร์การเรียนรู้ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2.ปริญญา
นิพนธ์ กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ชาติชาย หมั่นสมักร. (2542). การปรับตัวของนักศึกษาโครงการสมทบพิเศษ คณะวิทยาศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี.(2548,ตุลาคม) .Qที่คุณควรมี.เอ็กซ์เปอร์เน็ทบุคส์:23-26.
- ชุติมา ศรีแก้ว.(2546) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา
การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ชลีพร รามพัฏฐ .(2540).ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีผลต่อการการใช้เวลาใน
การเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอนอง
ใหญ่ จังหวัดชลบุรี .ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ:บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน ;และเพ็ญแข ประจันปัจนิก. (2520). จริยธรรมของเยาวชน รายงานการวิจัย
ฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พิตาลบุตร. (2515). การแนะแนว : พิมพ์ครั้งที่ 6.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- พัทยา คงยุทธ์ .(2548). การศึกษารายกรณีของนักเรียน ที่มีพฤติกรรมเรียนไม่เหมาะสม
โรงเรียนรัชฎา จังหวัดตรัง . ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พัชรินทร์ สมหมาย.(2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาชั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบาง
พลี จังหวัดสมุทรปราการ.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- พรรณิ ชูทัย เจนจิต. (2533). *อัตมโนทัศน์. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐาน* เพื่อการแนะแนว .เล่ม1 หน่วยที่4.กรุงเทพฯ:สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์.(2550). *จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 6:สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- พระมหาพะเจ็ด ชุ่มเพ็งพันธ์. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน* ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาเดชจำลอง พุ่มหอม .(2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดนวลนรดิศ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน.(2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- พระอดิศักดิ์ ยางธินสาร .(2551) .*ปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน เติร์ดมอดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา กรุงเทพมหานคร .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่าย เอกสาร.*
- ธนาวรรณ ธนพดี.(2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน พระฤทัยคอนแวน์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา การศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย . (2542) . *การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน ขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- นิธิพัฒน์ เมฆจร.(2540).*การศึกษาการใช้เวลาของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*

- นฤนุช สุนทรศิริ .(2544). วิเคราะห์การใช้เวลาเพื่อการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- นุจรี มุราชัย.(2550).ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- เบญจพร อยู่เจริญ(2551). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมทางการเรียนและปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา.กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี จันทร์หอม.(2541). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมก้าวร้าว.วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา).มหาสารคาม:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.ถ่ายเอกสาร.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภัญญามล กระต่ายแก้ว. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมความเป็นไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ภูวดล แก้วมณี.(2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- มายาวี สมบุญ.(2535). การศึกษาการใช้เวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัด นนทบุรี .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- มาริษา นาคทับที . (2541) . ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผู้นำแบบประชาธิปไตยของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์วิทยาลัยการชลประทานจังหวัดนนทบุรี .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- มณทิรา เทียรทอง .(2539). การเปรียบเทียบผลของการวิจัยปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน ลาตหญ้าพิทยวิทยาลัย.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2546).พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2544 .พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ นานมีบุ๊คพับลิเคชั่นส์.
- วิจิตรวาทการ,หลวง.(2535)วิธีทำงานและสร้างอนาคต.พิมพ์ครั้งที่พิเศษ .กรุงเทพฯ : มีเดียโฟกัส, 2
- วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย;ปณิฐา มีชอบธรรม.(2544).หมวดพัฒนาอาชีพ. ตามหลักเกณฑ์และวิธีการจัดการศึกษานอกโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.นนทบุรี : ปิยมิตร มัลติมีเดีย.
- วันที อุดล้ายม. (2545). ปัจจัยและพื้นฐานสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี. ปรัญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาลังคม)กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.
- วันรัฐ ผาติหัตถกร. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนไทรมิตรวิทยาลัย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วิชาม กุลเพิ่มทวีรัตน์ .(2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์ . (2538,กุมภาพันธ์- มีนาคม) . ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย:เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็พลาดได้ . ข่าวสารการวิจัยศึกษา . .
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาสด. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบตรงของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ศิริ จรดล.(2543).การใช้เวลาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาช่าง โลหะสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม(อาชีวศึกษา). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.ถ่ายเอกสาร.
- สัมพรณี เสตสุบรรณ .(2549). การใช้เวลาว่างที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพลีลา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

สิริพร ดาวัน.(2540).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุวรี ปิ่นเจริญ.(2549).องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการไม่มีสมาธิในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ .(2542). จุดประกายการปฏิรูปการเรียนรู้. กรุงเทพฯ:; สำนักงานฯ.

อุรวดี รุจิเกียรติกำจร.(2539).วิธีเรียนอย่างมีคุณภาพ การก้าวสู่ความสำเร็จในมหาวิทยาลัย

อัจฉรา เฟื่องผล.(2551).ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

อารี พันธุ์มณี.(2544).จิตวิทยาการเรียนการสอน.พิมพ์ครั้งที่ 5.กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ 1999.

อารีรัตน์ ; อนันดา นานา.(2548). 21 วันนับถอยหลังสู่ความสำเร็จ. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์บิสิต

อดิเทพ ศรีสุภารักษ์. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิจิตรวิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพฯ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

อุทัย ดุลยเกษม.(2542ก). ศึกษา เรียนรู้.กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี - สฤษดิ์วงศ์

.....(2542ข).ศึกษา เรียนรู้ ภาค2.กรุงเทพฯ:มูลนิธิสดศรี - สฤษดิ์วงศ์

อรจริย์ ณ ตะกั่วทุ่ง .(2545). ยอดกลยุทธ์ การจัดการกับนักเรียน.เอ็กซ์เปอร์เน็ทบุคส์.146

อรรถอลันซ์ เพชรทองคำ.(2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เอริสา มโนธรรม.(2550).ปัจจัยที่ส่งผลต่อการประหยัด ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

Bandura, Albert. (1969).*Principles of Behavaiaral Modification*. New Yrok:Holt,Rinehart & Winaton.

- Bandura, Albert. Jean E Grusec ;& France L. Menlove. (1966, September). "Observational Learning as a Function OF Symbolization and Incentive set. " *Child Development*. 9 (37):479
- Cumming, William K., Gopinathan, S.;& Tomoda, Yasumasa. (1988). *The Revival of Values Education in Asia and the West*. Oxford : Pergamon Press.
- Egel, Richman ;& Koegel. (1981). *How to teach autistic and other severely handicapped children*. Lawrence, Kan : H&H Enterprises.
- Hood, Colleen Deyell. (1993, March). Family Functioning and Adolescent Leisure Patterns. *Dissertation Abstracts International*. Dal-A, 53(9):3363
- Koivo, Anne Dibalak. (1983, February). *The Relationship of Student Perception of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex and Academic Achievement*.
- Nurmi J.E. (1987). How Do Adolescents See Their Future Review of the Development of Future Orientation and Planning. *Development Review*. 11:110
- Seginer, Rachel ;& Hoda Halabi . (1988) . Cross-Cultural Variations of Adolescents Future Orientation : The case of Israeli Druze Versus Israeli Arab and Jewish Male. *Journal of Cross Cultural Psychology*. 22(2):274-273
- Yamane, Taro, (1970). *Statistics-An Introductory Analysis* 2nd ed. Tokyo : John Weatherhill, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 0424

วันที่ 19 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ รองและรองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 0422

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

19 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง

เนื่องด้วย นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ และรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ใน การนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-4902-860

ที่ ศธ 0519.12/ 0423

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

19 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

เนื่องด้วย นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ รองและรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-4902-860

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือ

ที่ ศธ 0519.12/ 0425

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

19 มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

เนื่องด้วย นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ และรองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนช่วงชั้นที่ 4-6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม - มีนาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-4902-860

ภาคผนวก ค
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือข้อผิดและไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด ดังนั้นขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็น เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถามฉบับนี้

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล

นิสิตปริญญาโท สาขา วิชาจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ และเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น () มัธยมศึกษาปีที่ 4
() มัธยมศึกษาปีที่ 5
() มัธยมศึกษาปีที่ 6
3. ระดับเกรดเฉลี่ยสะสม(G.P.A) ในภาคเรียนที่ผ่านมา
4. รายได้เฉลี่ยของผู้ปกครอง.....บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่วงว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	เวลาเรียนนักเรียนตั้งใจฟังครูสอนอย่างสม่ำเสมอ					
2.	ขณะที่ครูสอนนักเรียนมักคิดเรื่องอื่นนอกเหนือจากเรื่องที่ครูกำลังสอน					
3.	นักเรียนไม่ตั้งใจเรียนเป็นบางวิชาเพราะเบื่อวิชานั้นๆ					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
4.	นักเรียนไม่นั่งงานอื่นมาทำขณะที่ครูสอน					
5.	นักเรียนไม่คุยเล่นขณะที่ครูสอน					
6.	เมื่อไม่เข้าใจนักเรียนจะถามครูจนกว่าจะเข้าใจ					
7.	นักเรียนไม่กล้าซักถามครูเวลาที่มีข้อสงสัย					
8.	นักเรียนมักส่งงานล่าช้ากว่าที่ครูกำหนด					
9.	นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายได้ทันตามเวลาที่กำหนดทุกครั้ง					
10.	นักเรียนทำการบ้านด้วยตนเองทุกครั้ง					
11.	เมื่อนักเรียนทำการบ้านไม่ได้ ทำให้รู้สึกเบื่อและปล่อยให้เลยตามเลย					
12.	นักเรียนอ่านหนังสือพร้อมกับดูโทรทัศน์					
13.	นักเรียนเตรียมตัวให้พร้อมก่อนสอบเสมอ					
14.	นักเรียนไม่สามารถจัดตารางการดูหนังสือในทุกวิชา					
15.	นักเรียนจัดตารางอ่านหนังสือทุกวัน					
16.	นักเรียนมีปัญหาในการแบ่งเวลาดูหนังสือเรียน					
17.	นักเรียนไม่ได้อ่านบททบทวนบทเรียนทุกวัน					
18.	นักเรียนเตรียมอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน					
19.	นักเรียนขาดเรียนบ่อยครั้ง					
20.	นักเรียนมักเข้าห้องเรียนล่าช้ากว่ากำหนด					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว
โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างใดช่องว่างหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	นักเรียนหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อ ความก้าวหน้าในอนาคต					
2.	นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือ เป็นเพียง ส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ชีวิตประสบความสำเร็จ					
3.	นักเรียนเรียนให้ผ่านไปวันๆเท่านั้น					
4.	นักเรียนศึกษาเล่าเรียนเพื่อนำความรู้ไปเป็น พื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
5.	นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อประสบความสำเร็จใน การเรียน					
6.	นักเรียนไม่ชอบเรียนหนังสือสูงๆ เพราะคิด ว่าไม่คุ้มค่าเสียเวลาเสียเงินทองโดยเปล่า ประโยชน์					
7.	เมื่อนักเรียนกลัวสอบตกวิชาใด นักเรียนจะ หาความรู้เพิ่มเติมในวิชานั้นให้มากที่สุด					
8.	นักเรียนไม่ชอบวางแผนการทำงานไว้ ล่วงหน้า เพราะเหตุการณ์ต่างๆมักไม่เป็นไป ตามแผน					
9.	ถ้านักเรียนต้องทำงานชิ้นหนึ่งนักเรียนจะ วางแผนทุกอย่างไว้ล่วงหน้า					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
10.	นักเรียนจะอ่านหนังสือเพื่อให้สอบผ่านเท่านั้น					
11.	นักเรียนจะอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดเพื่อความสำเร็จในอนาคต					
12.	นักเรียนจะขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียนแม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันยังไม่ดีพอ					
13.	ในอนาคตคนไม่มีการศึกษาโอกาสในการทำงานสู้คนมีการศึกษาไม่ได้					
14.	แม้ว่านักเรียนไม่ชอบวิชาใดก็ตามนักเรียนจะพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบได้คะแนนดี					
15.	นักเรียนสำรวจตัวเองก่อนตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ					
16.	นักเรียนยังไม่ได้คิดว่าจะประกอบอาชีพได้ในอนาคต					
17.	นักเรียนไม่ได้เลือกเรียนสาขาวิชาที่คิดว่าจะใช้ในการประกอบอาชีพตามที่นักเรียนสนใจ					
18.	ถ้านักเรียนมีงานทำจะขอลาออกจากโรงเรียนแม้ว่ายังเรียนไม่สำเร็จชั้นม.ปลาย					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายในครอบครัว เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความนี้แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน
มากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายภายในบ้าน เสร็จด้วยดีทุกครั้ง					
2.	นักเรียนไม่พอใจเมื่อผู้ปกครองสั่งให้ทำงาน บ้าน					
3.	นักเรียนช่วยผู้ปกครองทำงานบ้านทุกวัน โดยท่านไม่ต้องสั่ง					
4.	นักเรียนไม่เคยมีงานที่ต้องทำภายในบ้าน					
5.	นักเรียนทำงานบ้านก็ต่อเมื่อผู้ปกครองออก ปากหรือสั่งเท่านั้น					
6.	นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำความสะอาด บ้าน					
7.	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความ คับข้องใจ					
8.	นักเรียนช่วยผู้ปกครองทำงานบ้านเท่าที่ทำ ได้					
9.	นักเรียนมีหน้าที่ซักผ้าของผู้ปกครอง					
10.	นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำความสะอาด อุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ					

11.	นักเรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยความเต็มใจ					
12.	เมื่อผู้ปกครองสั่งให้ทำงานบ้านนักเรียนจะรีบทำให้เสร็จทันที					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	ผู้ปกครองติดตามผลการเรียนของนักเรียนอยู่เสมอ					
2.	ผู้ปกครองไม่ได้เตือนให้นักเรียนทบทวนในสิ่งที่เรียนไปแล้ว					
3.	เมื่อใกล้จะสอบผู้ปกครองจะเตือนให้นักเรียนอ่านหนังสือ					
4.	เมื่อนักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น ผู้ปกครองไม่พูดชมเชยหรือให้รางวัล					
5.	ผู้ปกครองจัดหาแบบฝึกเสริมทักษะการเรียนรู้วิชาต่างๆ ให้แก่นักเรียน					
6.	ผู้ปกครองจัดหาอุปกรณ์ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนไม่เพียงพอ					
7.	เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการเรียน ผู้ปกครอง					

	จะช่วยแก้ปัญหาหรือให้คำแนะนำแก่นักเรียน					
8.	ผู้ปกครองไม่ได้แนะนำให้นักเรียนรู้จักแบ่งเวลาสำหรับการเรียน ทำงานบ้าน เล่นและพักผ่อนให้เหมาะสม					
9.	ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนมีเวลาทำการบ้านและอ่านหนังสืออย่างเพียงพอ					
10.	ผู้ปกครองไม่ได้แนะนำให้นักเรียนเลือกฟังรายการวิทยุ ดูโทรทัศน์หรือสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่มีประโยชน์					
11.	ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์					
12.	ผู้ปกครองไม่ได้ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดขึ้น					
13.	ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆตามที่นักเรียนสนใจ					
14.	ผู้ปกครองจัดสถานที่ส่วนตัวสำหรับให้นักเรียนอ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือทำกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ					
15.	นักเรียนขาดการดูแลเอาใจใส่เรื่องการเรียนจากผู้ปกครอง					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>สถานที่เรียน</u>					
1.	สภาพห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
2.	สภาพห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทดี					
3.	บริเวณโรงเรียนและอาคารเรียนสะอาด					
4.	ห้องเรียนปราศจากเสียงรบกวน					
5.	ขนาดห้องเรียนแคบเกินไป					
6.	โรงเรียนคับแคบมีสถานที่พักผ่อนน้อย					
7.	ห้องน้ำมีกลิ่นเหม็นทำให้อึดอัด					
8.	แสงสว่างในห้องเรียนมีน้อย					
9.	อาคารเรียนเก่าเกินไป					
	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน</u>					
10.	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน					
11.	อุปกรณ์ในการเรียนภาคปฏิบัติล้าสมัย					
12.	ห้องเรียนแต่ละห้องมีอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างเพียงพอ					
13.	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครูใช้มีสภาพดีเหมาะสมในการใช้งาน					
14.	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความหลากหลายและเหมาะสมกับรายวิชา					
15.	โรงเรียนไม่มีสื่อและอุปกรณ์การเรียนที่เหมาะสมในบางรายวิชา					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความนี้แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน
มากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู</u> นักเรียนเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
2.	นักเรียนแสดงความเคารพเมื่อพบครู					
3.	นักเรียนไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจใน เนื้อหาวิชา					
4.	นักเรียนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู					
5.	นักเรียนแสดงความคิดเห็นเมื่อครูถาม					
6.	นักเรียนไม่ยอมปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาด้าน การเรียนรู้					
7.	นักเรียนส่งงานตามที่ครูกำหนดเสมอ					
8.	นักเรียนสามารถปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับครูได้					
9.	<u>พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน</u> ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน					
10.	ครูให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่นักเรียน เสมอ					
11.	เมื่อนักเรียนมีปัญหาส่วนตัวครูยินดีให้ คำปรึกษา					
12.	ครูรับฟังปัญหาทุกเรื่องของนักเรียน					
13.	ครูเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียน					

14.	ครูไม่ได้ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมี ปัญหาการเรียน					
15.	ครูเข้มงวดมากทำให้บรรยากาศการเรียนน่า เบื่อ					
16.	ครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการ เรียนการสอน					
17.	ครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน					
18.	ครูรู้สึกอคติกับนักเรียนบางคน					
19.	ครูสนใจแต่นักเรียนที่เก่ง					
20.	ครูแนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับนักเรียนทั้ง ที่เกี่ยวกับการเรียนและเรื่องส่วนตัว					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน เมื่อนักเรียนอ่าน
ข้อความนี้แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	นักเรียนเลียนแบบเพื่อนที่มีพฤติกรรมตั้งใจ เรียน					
2.	นักเรียนมักทำตามเมื่อเห็นเพื่อนเล่นในเวลา เรียน					
ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย

						ที่สุด
3.	เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนอ่านหนังสือทบทวน บทเรียนนักเรียนก็อ่านตามเพื่อนด้วย					
4.	เมื่อเพื่อนไม่ทำการบ้านส่งนักเรียนก็ไม่ส่ง ตามเพื่อน					
5.	เมื่อเพื่อนแบ่งเวลาในการเรียนและแบ่งเวลา ในการทำกิจกรรมนักเรียนก็จะทำตามเพื่อน					
6.	เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนเข้าสมุดเพื่อใช้เวลา ว่างค้นคว้าหาความรู้นักเรียนก็จะทำแบบ เพื่อน					
7.	นักเรียนยอมรับว่าชอบเลียนแบบเพื่อนใน หลายๆเรื่อง					
8.	นักเรียนคิดว่าการทำตามแบบเพื่อนจะทำให้ เข้ากลุ่มกับเพื่อนได้มากขึ้น					
9.	ถ้านักเรียนไม่ทำตามเพื่อนนักเรียนคิดว่า เพื่อนจะไม่ยอมรับ					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมเมื่อนักเรียนอ่าน
ข้อความนี้แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	นักเรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน					
2.	นักเรียนตั้งใจเรียนในทุกๆวิชา					
3.	นักเรียนไม่สามารถจัดตารางเวลาเพื่อทำงานส่งครูตามกำหนด					
4.	นักเรียนไม่กล้าถามครูผู้สอนขณะอยู่ในเวลาเรียน					
5.	นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา					
6.	นักเรียนใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องสมุด					
7.	เมื่อมีเวลาว่างจากการเรียนแล้วนักเรียนรีบทบทวนบทเรียนทันที					
8.	นักเรียนมักใช้เวลาทำกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการเรียน					
9.	นักเรียนใช้เวลาที่เหลืออ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าห้องเรียน					
10.	นักเรียนทำการบ้านเวลาอยู่ที่บ้านเสมอ					
11.	นักเรียนมีเรียนพิเศษในช่วงเลิกเรียนหรือวันหยุด					
12.	นักเรียนไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน					
13.	นักเรียนมีเวลาสำหรับทำการบ้านทุกวัน					
14.	ก่อนสอบนักเรียนจะใช้เวลาในการอ่านหนังสืออย่างเต็มที่					
15.	นักเรียนเล่นกับเพื่อนจนเลยเวลาพักทำให้นักเรียนเข้าเรียนสาย					
16.	นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมโดยไม่ทำให้เสียการเรียน					
17.	นักเรียนทำกิจกรรมมากเกินไปจนทำให้การเรียนตก					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
18.	นักเรียนจัดตารางสอนทุกวัน					
19.	นักเรียนมักลืมเตรียมอุปกรณ์ในการเรียน					
20.	นักเรียนอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน เสมอ					

ภาคผนวก ง
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.706
2	3.013
3	3.066
4	2.344
5	3.041
6	3.422
7	3.474
8	4.698
9	3.714
10	3.210
11	4.084
12	7.529
13	5.998
14	7.529
15	3.590
16	3.773
17	2.374
18	5.998
19	3.461
20	4.965

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .731

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.913
2	2.086
3	7.471
4	6.441
5	5.567
6	4.113
7	2.164
8	5.820
9	6.186
10	3.538
11	5.934
12	7.107
13	3.913
14	7.528
15	7.115
16	3.375
17	4.826
18	5.099

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .800

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามภาระงานที่ได้รับมอบหมายใน
ครอบครัว

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.796
2	5.546
3	7.245
4	5.546
5	3.098
6	5.885
7	5.546
8	2.536
9	4.843
10	6.294
11	2.931
12	4.608

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .789

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.460
2	5.842
3	7.354
4	4.215
5	6.460
6	6.359
7	3.930
8	11.463
9	8.177
10	5.771
11	6.035
12	4.938
13	6.354
14	5.110
15	14.167

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	7.979
2	7.979
3	7.979
4	4.740
5	7.929
6	3.645
7	8.041
8	7.767
9	8.041
10	3.981
11	4.366
12	3.170
13	3.506
14	5.549
15	3.691

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .866

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.579
2	3.273
3	4.096
4	3.048
5	3.279
6	3.765
7	2.570
8	3.432
9	7.030
10	6.028
11	5.855
12	6.861
13	5.409
14	4.730
15	5.688
16	8.297
17	6.830
18	5.195
19	4.039
20	7.812

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .830

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.412
2	5.303
3	5.744
4	5.376
5	5.971
6	6.350
7	7.869
8	7.775
9	8.176

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .835

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.128
2	4.975
3	3.369
4	3.369
5	3.903
6	3.137
7	3.646
8	3.369
9	3.137
10	3.100
11	3.508
12	3.369
13	2.432
14	3.238
15	4.122
16	3.575
17	5.087
18	2.958
19	5.417
20	2.095

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .711

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววัชรินทร์ เอกธวัชกุล
วันเดือนปีเกิด	11 กรกฎาคม 2527
สถานที่เกิด	อำเภอปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	769 ถนนพระราม 4 แขวงรองเมือง อำเภอปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 08-5999-9669
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ประถมศึกษา จากโรงเรียนคริสต์ธรรมวิทยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนสายปัญญาในพระบรมราชินูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2550	การศึกษาระดับบัณฑิต (การแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ